Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2341 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 14 noiembrie 1956

Scrisori din colectivă (I)

Cum a ajuns milionară colectiva din Berveni

De milionari nu s-a prea auzit pe aici, la capăt de țară, prin părțile Careiului. Doar cavoul de sub biserica satului Căpleni mai păstrează osemintele unor vechi milionari, foști stăpîni ai satelor și pămînturilor, ai vitelor și oamenilor, descendenți ai atotputernicului grof Karoly. Va să zică milionarii care au existat prin partea locului își odihnesc osemintele în pace, iar ultimul din ei, grof Karoly Gyula, după ce comisia de reformă agrară l-a împărțit ogorul, a plecat la dracu în praznic, fiindcă a găsit fără preț ultima bucăică de avere; locul său personal în cavoul de sub biserica Căpleniului. Unde o fi? Nu s-a întrebat încă nimeni. Dacă totuși cineva se-i întîlni săi servitori din Berveni se simt foarte bine de cînd a șters-o de pe aici, sînt sănătoși, în putere și mai bogați ca oricînd.

Eh, acel prim an...

I-am întrebat pe colectiviștii din Berveni, cum de au ajuns milionari?

Mă așteptam la un răspuns scurt și concis, care să mă lămurească de îndată. N-a fost tocmai așa. Colectiviștii cei vechi își pironeau ochii undeva în gol și oftau, gîndindu-se cine știe unde:

— Eh, acel prim an...

Acel prim an e 1949. Atunci, 44 de sărăntoci din Berveni și-au pus holdele, avutul laolaltă și-au găsit un sediu la intrarea căruia au bătut o tablă: „Gospodăria agricolă colectivă „Inainte"—Berveni. Multe n-au avut ce pune laolaltă, că mai toți erau foști „celed" (servitor, în maghiară) la grof Karoly Gyula: 139 de hectare și un singur atelaj.

Fiecare început e greu. Un singur atelaj. A fost un început chinuitor de greu. Au fost însă 44 de oameni hotărîți, care au dat colectivei lor un nume simbolic: „Inainte". „Inainte" înseamnă prosperitate, triumf, viitor.

Au fost la început 44 de oameni hotărîți...

„Obis Laios, care din 1950 cîștigă tot mai mult încrederea și stima colectiviștilor, ca președinte al colectivei.

„Weinberger Laszlo, țăran muncitor evreu, care avea pe atunci 26 de ani, Acel Weinberger, care a trecut pe lîngă camerele de gazare ale lagărelor de exterminare de la Auschwitz și pînă la Hamburg, visînd tot timpul să vadă din nou pămîntul negru al Berveniului. Acel Weinberger, pe care maică-sa l-a implorat cu lacrimi în ochi să vină cu ea în Israel, și n-a plecat, fiindcă a iubit mai mult sfîntul pămînt natal.

„Mitraceska Iosif, ai cărui părinți, bunici și străbunici s-au născut „celezi" la grof Karoly și au murit tot așa. Acel Mitraceska, care avea 11 frați, mai toți slujitori ai grofului. Mitraceska acela, care nu și-a putut săruta nevasta în casa acesteia, pe timpul cînd îi făcea curte, fiindcă erau 22 de frați acasă, într-o cocioabă și opt frățiori, claie peste grămadă ca popîndăii, într-un singur pat, se zgîlțîiau ei.

Nagy Gyula și Raț Iosif, tineri de 27 și 29 ani, Bene Lalos și Vicsai Pal, bătrîni de 69 și 73 ani. Aceștia au fost acei care cu un singur atelaj, cu pămînt puțin, au pornit cu încredere înainte.

Se spune că a muncit fiecare cît trei. Și cînd s-a strîns prima pîine de pe ogorul unit, nimeni n-a simțit cît de nemilos dogorește soarele și ce zăbușeală e la seceriș. S-au strîns 2600 kg. de grîu de pe un hectar, 2193 kg. secară la ha., 2113 kg. ovăz la ha. și altele.

A fost un început greu, dar oamenii care au pornit la îndemnul partidului, înscris în Rezoluția din martie 1949 au învins. In anul următor un număr impresionant de familii au intrat în colectivă: 525.

Prin cîteva cifre am vrea să înfățișăm colectiva din Berveni, cea de azi. Ea numără 680 de familii, constituite în 10 brigăzi de lucru, care au o moșie de 2621 hectare, zeci și sute de animale, unelte și mașini agricole, și 4 autocamioane.

Din acel prim an, cei 44 de oameni hotărîți au lăsat o tradiție sfîntă: o dragoste nemărginită față de pămîntul și avutul comun.

Iar la întrebarea cum de au ajuns milionari colectiviștii din Berveni, trebuie dat în primul rînd acest răspuns: oamenii consideră colectiva ca ceva din trupul și inima lor.

Căutări...

Cînd ai o asemenea gospodărie uriașă, nu e ușor să găsești calea rentabilității.

Căutări au fost multe și-n diferite direcții. Colectiviștii din Berveni s-au apucat de creșterea iepurilor de rasă. N-a mers. Au început atunci cultivarea bumbacului. Nici asta n-a dat rezultatele așteptate. Apoi au încercat cu orezul, dar nici de data aceasta n-au izbutit. S-a trecut la creșterea rațelor, tot fără rezultat.

Cei din Berveni s-au ocupat și de altele, pînă ce în sfîrșit, după multe căutări, au găsit. Pămîntul Berveniului a fost pe vremuri o mlaștină întinsă. Acum aici e o țărînă neagră ca fumul de horn, grasă și sfărîmicioasă. Acest pămînt este deosebit de prielnic pentru cultura cînepei de fuior. In cîțiva ani colectiviștii din Berveni au cîștigat o uimitoare experiență în cultivarea acestei plante. Inainte de recoltare se poate admira aici o priveliște rară, poate chiar unică în țara; o imensă pădure de cînepă înaltă pînă la patru metri. Cal cu călăreț cu tot s-ar pierde fără urmă în acest desiș înalt. Iți pare chiar rău cînd intră oamenii ce recoltează în această pădure și în urma lor rămîne pămîntul negru întins, parcă fără sfîrșit. Colectiviștilor din Berveni nu le pare însă rău, fiindcă în fiecare an pot admira acest peisaj și apoi fiindcă această cultură aduce mulți bani. Anul trecut, cînepa și sfecla de zahăr au adus colectivei un venit de 3.145.000 lei. Totalul veniturilor bănești ale colectivei s-a ridicat anul trecut la 3.987.991 lei. Deci baza veniturilor în bani sînt plantele industriale. Totodată acest venit asigură o sumă ridicată plătită colectiviștilor pentru ziua-muncă. Să comparăm cîți bani au primit colectiviștii în diferiți ani pentru ziua-muncă: în anul 1952, cînd s-au cultivat puține plante industriale 1,10 lei; în 1953 — 2,50, în 1954, cînd s-a pornit masiv cultivarea cînepei și a fost un an rodnic — 15,50 lei; în 1955 — 10 lei, iar în anul acesta tot 10 lei. Csáki Lajos, care a făcut anul trecut singur 380 zile-muncă, a luat 3.800 lei și la produse să amintim doar cerealele: 7,55 kg. pentru o zi muncă, deci aproape 3.000 kg.

Foștii celezi ai grofului Karoly au ajuns milionari. Vreo două sute de colectiviști și-au luat aparate de radio, alții mobile fine, biciclete. Numai fetele, săracele, se plîng că pe acolo nu se găsesc biciclete de damă, ci numai bărbătești!

Iar la întrebarea cum de au ajuns milionari colectiviștii din Berveni, trebuie dat în al doilea rînd acest răspuns: după multe căutări și cazne, oamenii au găsit calea marilor bogății în propriul lor pămînt, folosit cu pricepere.

Prin ateliere...

Szabo Iosif, șeful garajului, m-a condus prin ateliere. In primul rînd m-a dus la uzina electrică care aparține colectivei. Unul din cele două motoare stabile dudula furnizînd satului electricitate. Cîțiva mecanici și electricieni tineri trebăluiau la mașină.

Ne aflăm într-o tînără uzină electrică. In 1952 colectiviștii și-au dat seama că fără lumină nu mai pot merge treburile. La ateliere, în grajduri, peste tot, se cerea electricitate. Szabo Iosif umbla încă în 1951 prin țară să dibuiască un motor stabil. In sfîrșit, tocmai la București s-a găsit așa ceva. La 7 Noiembrie 1952 s-a aprins pentru prima oară lumina electrică în Berveni, lumină furnizată de uzina colectivei. Anul trecut s-a adus încă un motor, mai puternic. Oamenii

CONTINUARE în pag. II

SĂPTĂMÎNA INTERNAȚIONALĂ A studenților

CASA DE CULTURA A STUDENȚILOR

— Dansați ?...
— Da...

Sub ploaia de lumini, perechile se avîntă în iureșul vertiginos al valsului. Muzică, glume, rîsete...

Dacă vreți, puteți petrece o după amiază plăcută la club; alături, puteți viziona un film ori un spectacol de teatru, iar dacă mai sînteți și fotografi amatori, vă stă la dispoziție camera cercului de fotografie unde developați, copiați ori măriți filmele și fotografiile luate...

Dar unde se petrec toate acestea? Curînd, la Casa de cultură a studenților.

A stîrnit bucurie, în rîndurile tineretului studențesc, vestea înființării Casei de cultură care nu peste multă vreme va fi dată în folosință. Cuprinzînd 4 etaje, acest lăcaș de cultură spațios dispune de un mare număr de săli în cadrul cărora se va putea desfășura în condiții optime și multilateral activitatea și manifestările cultural-artistice și științifice ale studenților. O sală deosebit de frumoasă va fi cea destinată recepțiilor, reuniunilor, pardosită cu mozaic. Altă sală, de festivități, va servi reprezentațiilor de teatru și cinematograf, prevăzută fiind cu cele necesare în acest scop: o scenă, ecran, cabine pentru actori și cabine pentru aparatele de proiecție. Ea va avea o capacitate de vreo 650 de locuri.

Pentru studenții oaspeți, veniți de peste hotare, există o sală de primire, iar pentru repetițiile artiștilor amatori — de la cor, teatru, dans, orchestră — vor fi puse la dispoziție săli aparte.

Biblioteca Casei de cultură, ce va totaliza aproximativ 20.000 de volume, va furniza cărți din toate domeniile, cititorilor care vor frecventa cele cinci săli de lectură ce vor ființa aici.

In sala clubului se va putea juca șah, asculta radio etc.

Studenții care activează în cadrul cercurilor științifice ale facultăților, își vor putea prezenta referatele, duce activitatea științifică, de cercetare, în sala destinată în acest scop.

In afară de sălile amintite, vor mai funcționa: o sală pentru cercul fotografilor amatori, înzestrată cu utilajul și aparatele necesare, apoi diferite birouri ale asociațiilor studențești.

Studenții așteaptă cu bucurie evenimentul deschiderii Casei lor de cultură.

I. MIHUȚ

Concurs artistic pentru studenți

Comisia orășenească de organizare a Asociațiilor studențești, anunță înființarea Ansamblului artistic al Asociațiilor studențești din București.

Ansamblul va cuprinde formații de cor, orchestră simfonică, orchestră de estradă, teatru, operă și operetă, dansuri populare și balet.

Pentru cor și teatru, studenții amatori se vor prezenta direct la concurs, între 13—16 noiembrie a.c., orele 20,30.

Pentru celelalte formații, înscrierile se fac pînă astăzi 14 noiembrie, între orele 9—14 și 17—20.

Concursul și înscrierile urmează să aibă loc la Casa de cultură a studenților, din Calea Plevnei nr. 61.

Constructorii de tractoare produc în contul anului 1957!

ORAȘUL STALIN (De la corespondentul nostru Szabo Carol)

In prezent constructorii de tractoare din Orașul Stalin cunosc zile pline de bucurie. Folosind din plin utilajul modern și tehnica avansată, muncitorii acestei mari uzine au dat în fiecare lună zeci de tractoare peste plan.

Depășirile lunare au adus recent o nouă satisfacție. In ziua de 12 noiembrie a.c., constructorii de tractoare au muncit parcă mai avîntat. La montaj urma să iasă ultimul tractor, produs în contul anului 1956. In acest timp sectoarele „calde" au depășit pragul anului 1957. In noaptea aceea s-a lucrat cu încordare iar dimineața a fost ruptă ultima filă a calendarului producției pe 1956.

Această veste îmbucurătoare a devenit repede cunoscută în întreaga uzină. Iată numai cîteva din succesele de seamă cu care se mîndresc constructorii de tractoare.

In primele 10 luni ale anului productivitatea muncii a crescut cu 5,5% față de media anului trecut. In același timp prețul de cost a fost redus cu 6,03%. Planul a fost îndeplinit și depășit la toate sortimentele. De exemplu la tractoare cu 4%, piese de schimb cu 4,4% iar la montare 0,3%.

Rezultatele se datoresc harnicului colectiv care a pornit cu avînt în întrecerea socialistă. Numărul fruntașilor a crescut la 680 iar cel al inovatorilor la peste 1000. Mulți dintre ei au ieșit din mersul obișnuit al vremii. Așa bunăoară tînărul comunist Ion Stratulat responsabilul brigăzii de tineret din atelierul de ajustaj lucrează acum în contul anului 1972, utemistul Gheorghe Goleanu, Gheorghe Irimia, Adela Solomon care fac parte din brigada lui au dat anul acesta cîte 3-4 norme lunare. Strungarul Titu Bilă, rectificatorul Gheorghe Stoica, frezorul N. Șelaru, Nicolae Coșniță, călitorul Ion Prîșcu și mulți alții sînt adevărați campioni ai producției, fruntași care luptă pentru continua creștere a productivității muncii.

După succesul dobîndit întrecerea continuă. Constructorii de tractoare luptă pentru îndeplinirea angajamentului luat de a da pînă la sfîrșitul anului peste plan piese de schimb în valoare de 2.500.000 lei

Cu această ocazie constructorii de tractoare au adresat o telegramă către C.C. al P.M.R. și tovarășului Gheorghiu-Dej în care raportează despre măreţul succes dobîndit de ei. In telegramă constructorii asigură partidul și guvernul că vor apăra cu fermitate cuceririle revoluționare ale poporului nostru intensificînd în acest scop toate eforturile lor în vederea creșterii neîncetate a productivității muncii și reducerii prețului de cost.

Pe șantierul de lîngă salina din Tg. Ocna se fac lucrări de exploatare prin puțuri și galerii a sărurilor necesare Combinatului Chimic din Borzești. In salina din Tg. Ocna echipa nr. 1 condusă de Petre Borș și-a îndeplinit planul de producție pe 1956. Echipa lucrează acum în contul decadei a II-a a lunii ianuarie 1957.

Foto: AGERPRES

Avionul lui Traian Vuia expus la Paris

PARIS 13 (Agerpres). La 12 noiembrie a.c. a avut loc în holul aerogării Le Bourget inaugurarea expoziției „Aviația 1906", organizată de Comitetul pentru comemorarea a 50 ani de aviație.

In expoziție, care prezintă aparate originale, motoare, modele, documente fotografice și imprimate ale epocii, consacrate anului 1906, cînd au avut loc primele zboruri cu avionul, mai pot fi văzute și părți ale avioanelor aparținînd pionierilor aviației Bleriot și Santos Dumont precum și avionul construit de romînul Traian Vuia — un aparat mai greu ca aerul cu mijloace proprii de bord — cu care acesta a zburat, primul în lume, la 18 martie 1906. De subliniat că avionul pionierului aviației Traian Vuia este singurul expus în întregime.

La deschiderea expoziției au participat reprezentanți ai aviației civile și militare franceze, numeroase personalități din domeniul aviației, precum și Mircea Bălănescu, ministrul R.P.R. la Paris.

Charles Dolfus, conservatorul muzeului aerului, a rostit cu prilejul inaugurării expoziției, o scurtă cuvîntare consacrată pionierilor aviației.

Tînărul deputat Fülop Dionisie

In dimineața aceea, bătrînul portar al atelierelor — de obicei calm și ponderat cum îi stă bine unui portar în vîrstă — era nerăbdător și răspundea cu mai multă veselie oamenilor ce veneau la lucru. Apoi căta iar în lungul străzii, nerăbdător să vadă pe cel pe care-l aștepta cel mai mult.

— Bună dimineața, moș Mirza!

Bătrînul tresări și ochii i se luminară. Sări de la locul său și opri pe cel ce voia să treacă mai departe.

— Eu vreau să te întreb pe tine, băiatule, că ești priceput în lucruri din acestea — continuă bătrînul mulțumit că tînărul se oprise și părea dispus să-l asculte. Iacă eu sînt un bătrînel, nici mai bun nici mai rău ca alții. Imi fac serviciul cum trebuie — mă rog pentru asta primesc leafă. Mai aveam și o pensioară de vreo sută de lei. Măcar că am lucrat la stăpîn ici și colo — o viață întreagă — statul mi-a dat el pensie. In fiecare an plec la băi și-mi încălzesc oasele astea în care a intrat un păcătos de reumatism. Iată acum să statul vine și îmi zice „moșule, iacă îți măresc pensia cu încă pe atît și ceva, că am auzit că nu te ajungi cu banii..."

Tînărul rîse înveselit de frămîntarea bătrînului...

— Și nu ești mulțumit?

— Nu-ți lua nasul la purtare băiatule — făcu moșul pe supăratul. Nu pentru asta te-am așteptat, ci... așa, să-mi dai un sfat și un ajutor. Iacă eu vreau să scriu o mulțămire, un cuvînt de la mine și un grup de pensionari în care mulțumim partidului pentru grija sa față de noi, moșnegii ăștia buni de aruncat.

— El, lasă, tăicuțule, că nu ești dumneata de aruncat. Vin eu în pauză să stăm de vorbă. Vrei să scrii, carevasăzică un articol, o scrisoare la un ziar, nu? Bine, am să te ajut...

★

Cine este tînărul acesta ce a căpătat încrederea bătrînului? In fișa de la poartă scrie doar atît: „Dionisie Fülop, mecanic auto". Dar bătrînul știe că tînărul acesta este candidat de partid, cel fruntaș în muncă, un băiat inimos și săritor la nevoie. Dacă însă cineva ar porni la drum să afle cîte ceva despre acest tînăr, în strada Becaș, în cartierul său, acolo oamenii iar spune și alte lucruri. Acolo toți îl știu pe deputatul Fülop, un tînăr energic, întreprinzător și bun organizator.

Cu un an în urmă tînărul putea ajunge acasă la numărul 35 de pe strada Becaș, în mai puțin de un sfert de oră. Mergea drept, saluta ici și colo vreun cunoscut și trecea mai departe. Acum întoarcerea de la slujbă spre căsuța unde tînăra sa soție îl așteaptă cu mîncarea pe cuptor a devenit o adevărată expediție întortochiată și îndelungată. La fiecare pas îl opresc oameni, cetățeni din cartier, și-i vorbesc ba despre pietruire, despre gazele ce trebuie trase în cartier, despre una și alta privind gospodărirea circumscripției 196 orășenești unde mecanicul Fülop Dionisie a fost ales deputat la 11 martie. Unii îl întreabă despre soarta hotărîrilor luate în adunări, alții îi arată realizările făcute împreună în dimineața aceea, iar un altul îl poftește în casă să-i arate bucuros locuința sa nouă.

Cartierul Becaș cu străzile A. Cehov, Averna, Xenopol, Fagului și încă vreo alte zece este așezat la marginea Clujului, spre Feleac. După alegeri la vreo săptămînă, deputatul și cetățenii s-au întîlnit să hotărască soarta cartierului.

— Am avut și noi înainte un deputat — vorbi un cetățean în vîrstă. O femeie. Niciodată n-a venit în mijlocul nostru. De aceea, tinere, nu fi supărat de grija noastră. Sîntem sătui de deputați care uită de datoria lor. Dacă ai să faci treabă noi te-om respecta și te vom ajuta din toate puterile...

Acesta a fost primul contact concret cu cetățenii. Tînărul roși și jură că despre el nu se vor spune niciodată asemenea lucruri. Și începu munca.

Pentru început, sfătuindu-se cu oamenii, hotărîră ca să se pietruiască neîntîrziat strada Becaș, principala arteră a cartierului. Deputatul s-a dus la sfat, a umblat, a cerut, a insistat și în ziua hotărîtă camioanele au descărcat piatră pe strada Becaș. Acolo, mulțime de oameni, mobilizați de către deputat, au început munca. Au pietruit strada, au așezat frumos pietrișul, au făcut trotuar. Bineînțeles, munca a continuat și a doua și a treia zi. Una după alta, străzile din apropiere au fost redate circulației în „formă nouă": Anton Cehov, Avernei, Mura Ferenc... După aceea, venind ploile de primăvară, au ieșit oamenii împreună cu deputatul să sape șanțurile de pe străzile lor ca apa, ce inunda altădată drumul și curțile, să se scurgă frumos la vale. S-a continuat apoi repararea străzilor Szecseny, Benedek Elek și Averna. S-au turnat acolo peste 200 metri cubi de piatră și au ieșit la această acțiune peste 700 de cetățeni din cartier. De asemenea la colțul străzilor Averna și Xenopol s-au instalat niște tuburi pentru ca apa ce inunda tot locul să se scurgă în șanțuri.

Dar nu numai la aceste acțiuni cu caracter edilitar s-a oprit tînărul deputat. In cartierul Becaș sînt multe grădini și livezi cu pomi fructiferi. Deputatul, ce n-a fost nici cînd pomicultor, a învățat despre primejdia omizilor și cu gîndul la cetățenii săi a pornit din livadă în livadă. Dădea sfaturi oamenilor, împărtășea din indicațiile specialiștilor consultați la sfat, îi convingea să pornească lupta împotriva omizilor. A făcut raport la sfat și astfel oamenii au primit materiale pentru stropitul și îngrijitul pomilor. In Becaș, omizile n-au avut cîmp de activitate.

Multe din problemele realizate — o listă pe care n-o putem reproduce aici — au fost sezisate deputatului de către cetățenii care, căpătînd încredere în el, îl căutau pe acasă, îl așteptau să treacă, sau chiar veneau la garajul unde lucrează. Așa, un grup de părinți l-au rugat să intervină la sfat pentru ca acesta să completeze cadrele didactice de la școala din cartier. Deputatul a intervenit, s-a zbătut și cu sprijinul tovarășului Florea, inspector școlar, la Școala elementară din Becaș a fost repartizată încă o tovarășă.

In Becaș se contruiește. Mai cu ajutorul de la stat, cu economii proprii, oamenii își ridică case, le amenajează cu grădiniță și livadă. Au venit la deputat să-i sprijine în achiziționarea materialelor de construcție la preț redus. Deputatul a cercetat cazurile lor și a obținut pentru ei aprobarea. Acum se zbate pentru introducerea gazului metan în cartier. Pe o parte din străzi s-a obținut aprobarea, dar lucrările întîrzie să înceapă... Trebuie să intervii, să insiști, să critici colo și colo căci din păcate mai sînt birocrați care ne împiedică pe drum.

Dionisie Fülop este, cum am spus, un tînăr de 27 de ani, mecanic auto și cu nimic deosebit față de alți oameni. Cu toate acestea el și-a căpătat pe drept prețuirea oamenilor din cartier — romîni și maghiari — care de-o-potrivă îl respectă și-l sprijină în rezolvarea problemelor. Le-a devenit tuturor drag acest tînăr vioi, vesel și harnic. De ce asta? Pentru că cetățenii din Becaș au învățat să prețuiască omul după faptele lui, după ceea ce reprezintă el însuși ca cetățean. De aceea spuneam că drumul spre casă durează acum mai mult pentru tînărul deputat.

G. PIETRARU

Ecou slab la o măsură bună

In legătură cu măsurile pentru însușirea tehnicii, luate de tineretul fabricii de locomotive a Reșiței

Tinerii constructori de locomotive din Reșița au început acest an întărind în cadrul întrecerii preocupările pentru însușirea și aplicarea tehnicii noi, în vederea sporirii productivității muncii. La propunerea organizației U.T.M. a fabricii de locomotive s-au prevăzut măsuri pentru ridicarea nivelului de cunoștințe tehnice și culturale ale tinerilor, astfel ca aceștia să urmeze școli de maiștri și facultăți tehnice prin corespondență.

Au trecut șapte luni de atunci.

Mulți tineri s-au străduit cu răbdare și voință să învețe procedee tehnologice mai grele. Mircea Berechet, Gh. Enache, Urasch Milanco, Gh. Pavel, Andrei Lendhardt și alții au trecut să aplice procedeul de presare a tablelor la cald și efectuarea trasajului și a calculelor de desfășurare. Alți tineri, pe lîngă meseria lor de bază, au început să deprindă și alte profesiuni. Astfel, Iosif Vereș, cazangiu, este astăzi în stare să lucreze și în meseriile de forjar sau nituitor. S-au deschis un curs de minim tehnic pentru meseria de lăcătuș și un curs de calificare în profesiile de cazangii și lăcătuși.

La propunerea organizației U.T.M., conducerea fabricii de locomotive a luat o seamă de măsuri, printre care unificarea brigăzilor de tineri cazangii cu cele de nituitori. Această măsură vine să înlăture o deficiență mai veche, aceea că nituitorii nu puteau satisface de cele mai multe ori cerințele cazangiilor. Ridicîndu-și nivelul tehnic, unii tineri au putut realiza dispozitive care să ducă la sporirea productivității muncii. In urma creării unui asemenea dispozitiv, tov. Eduard Hollischwandtner execută găurirea și frezarea unor ferestraie în pachete a 10 bucăți, sporind astfel de 10 ori productivitatea muncii.

Și alte puncte din complexul de măsuri au început să prindă viață. Paul Bruno și Andrei Păun, în urma propunerilor făcute de comitetul U.T.M., sînt astăzi elevi ai școlii de maiștri.

Unele din măsurile luate pentru promovarea tehnicii noi n-au fost însă înfăptuite. Nu s-au organizat, așa cum se hotărîse, schimburi de experiență, consultații individuale și pe grupe ținute de ingineri și maiștri.

In fabrică lucrează mai bine de 40 de ingineri, tehnicieni și maiștri, mulți din ei tineri. Ei ar fi putut ajuta la realizarea acestor obiective, dacă organizația U.T.M., din fabrica de locomotive ar fi cerut la timp sprijinul organizației de partid, secretarului de partid, tov. Popovici, care se ocupă de tinerii de aici ca un părinte de copiii săi.

In ultimele zile, tov. Sepici Alexandru, secretarul organizației U.T.M., a început să se îngrijească de realizarea măsurilor neîndeplinite în termen.

Comitetul U.T.M. al Combinatului metalurgic Reșița (secretar tov. Petru Colțea) știe că tinerii de la fabrica de locomotive și-au îndeplinit angajamentele și au realizat chiar peste plan locomotiva C.F.R. tip 150.000. Cu toate acestea, atît el cît și Comitetul orășenesc U.T.M Reșița n-au făcut nimic pentru stimularea morală și materială a acestor propagandiști ai tehnicii noi.

De asemenea, comitetul U.T.M. al Combinatului nu numai că nu s-a preocupat de extinderea meritoasei preocupări pentru însușirea tehnicii în celelalte secții (afară de fabrica de motoare electrice), dar nici măcar nu a ajutat organizația U.T.M. de la „locomotive" să-și îndeplinească angajamentul luat.

Comitetul regional U.T.M. Timișoara a îmbrățișat cu căldură această mișcare. Mărturie sînt hotărîrile de generalizare elaborate de plenarele comitetului și chiar de conferința regională U.T.M. din iunie a.c. Unii membri ai comitetului regional, ca tov. Petru Drăguț, prim secretar al Comitetului orășenesc U.T.M. Timișoara și alții, deși au votat aceste hotărîri, nu au luat nici o măsură practică pentru aplicarea lor.

Comitetul regional U.T.M. are mari posibilități de generalizare a experienței pozitive dobîndite la fabrica de locomotive din Reșița în privința promovării tehnicii noi. Ședința biroului comitetului regional U.T.M., în care urmează să se analizeze în curînd această acțiune este, de aceea, așteptată cu interes.

CONSTANTIN BUCUR
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Timișoara

Ajutorul frățesc acordat Ungariei de oamenii muncii din țara noastră

Oamenii muncii din Romînia acordă un ajutor frățesc oamenilor muncii din Republica Populară Ungară, care au reluat lucrul pentru înlăturarea pagubelor produse economiei naționale a R. P. Ungare de acțiunile bandelor contrarevoluționare.

Spre R. P. Ungară au fost îndreptate circa 100 de vagoane cu mărfuri, îndeosebi cherestea și sare. De asemenea pentru asigurarea necesităților economiei naționale ungare, la Derna se încarcă acum cărbune, la rafinăria nr. 8 se încarcă produse petrolifere, iar la Ocna Dejului sare. Aceste mărfuri vor fi expediate în cel mai scurt timp spre R. P. Ungară.

In afară de trimiterea acestor produse se desfășoară și acțiuni locale de ajutorare a oamenilor muncii din R. P. Ungară. La cererea oamenilor muncii din regiunile de frontieră din R. P. Ungară, care întîmpinau dificultăți în desfășurarea producției, organizațiile de partid și de stat din aceste regiuni au stabilit legătura cu reprezentanții oamenilor muncii din regiunile de frontieră ale R. P. Romîne. Ca urmare a acestor acțiuni oamenii muncii din regiunile Oradea, Timișoara, Baia Mare, acordă oamenilor muncii din regiunile Debreczen, Szeged, Szabolcs-Szatmar un ajutor frățesc pentru desfășurarea normală a procesului de producție în uzine, pentru efectuarea lucrărilor agricole.

Astfel, muncitorii din întreprinderile industriale ale regiunii Oradea au trimis pînă acum muncitorilor din întreprinderile și S.M.T.-urile din Debreczen aproape 300 de tone de motorină, lemne de foc, lignit, sare, precum și geamuri, tuburi de oxigen, drojdie de bere.

De la Timișoara au fost îndreptate spre punctul de frontieră Curtici 30 tone de petrol, 200 tone sare, 2.000 kg. de drojdie de bere pentru locuitorii din Szeged, iar din Baia Mare se expediază spre Szabolcs Szatmar cantități mari de geamuri, petrol, motorină, sare, drojdie. (Agerpres)

Vă mulțumim pentru sprijinul dat

Cu puțin timp în urmă, în numele milioanelor de tineri și tinere din R.P.R., Comitetul Central al Uniunii Tineretului Muncitor a publicat o declarație în care și-a exprimat solidaritatea frățească cu poporul și tineretul egiptean în lupta pentru apărarea drepturilor sale suverane.

Această declarație a avut un larg ecou în inimile tinerilor patrioți egipteni, însuflețindu-i în lupta lor dreaptă pentru libertate și independență națională.

„Consiliul Suprem pentru buna stare a tineretului și educație fizică" cu sediul la Cairo, care a luat cunoștință de declarația C.C. al U.T.M. a adresat zilele acestea Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor următoarea scrisoare:

„Vă mulțumim foarte mult pentru sentimentele dumneavoastră atît de prietenești față de Egipt și pentru sprijinul dat egiptenilor în lupta pentru apărarea dreptului lor legitim asupra Canalului de Suez.

Nu găsim destule cuvinte pentru ca să ne exprimăm recunoștința și sentimentele frățești față de Romînia și de poporul ei iubitor de pace.

Sperăm că Romînia și Egiptul vor coopera totdeauna pentru apărarea păcii.

Vă mulțumim încă o dată pentru sentimentele dumneavoastră.

Cu sinceritate,
ADEL TAHER
Secretar General"

Succesele minerilor de la Ghelar

Intre 1 octombrie și 7 noiembrie minerii de la exploatarea Ghelar au scos la suprafață peste plan, 383 tone minereu de fier. Intrecerea pentru a trimite furnalelor de la Hunedoara tot mai mult minereu de fier continuă cu avînt. In zilele de 8, 9 și 10 noiembrie, minerii de la Ghelar au extras peste sarcinile de plan 372 tone minereu de fier, adică aproape tot atît cît au extras peste plan într-o lună și 6 zile.

Orchestra simfonică de stat a U.R.S.S. la Iași

Marți dimineața a sosit în Iași Orchestra simfonică de stat a U.R.S.S. care întreprinde un turneu în țara noastră. In cursul zilei, membrii orchestrei au vizitat monumente de artă din oraș. Seara în sala Teatrului Național orchestra simfonică de stat a U.R.S.S. a dat un concert simfonic extraordinar.

Programul a cuprins uvertura și vals fantezie din opera „Ruslan și Ludmila" de Glinka, preludiu la opera „Hovanscina" de Mussorgski, și „Francesca de Rimini" de Ceaikovski; a dirijat Nikolai Anosov, maestru emerit al artei din R.S.F.S.R. In partea doua a programului Konstantin Ivanov, artist al poporului din R.S.F.S.R. laureat al premiului Lenin a dirijat Simfonia a 5-a de Ceaikovski. (Agerpres)

PALATUL CULTURAL AL ORAȘULUI

Oamenii muncii din Tg. Mureș au primit din partea regimului democrat popular un dar de preț: Palatul Cultural al orașului. In acest palat funcționează printre altele o școală elementară de muzică de 7 ani, o școală medie de arte plastice, o școală populară de artă.

In clișeul nostru o puteți vedea pe eleva Ecaterina Szalmo din clasa a 5-a a școlii elementare de muzică exersînd la pian sub îndrumarea profesoarei Ilona Horvath.

UN ANSAMBLU DE ESTRADĂ AL TINERETULUI

In curînd un nou ansamblu de estradă își va face apariția pe scenele Capitalei. Nu este vorba de un ansamblu de profesioniști cum s-ar crede, ci de un ansamblu format din tineri muncitori, funcționari, elevi și studenți din raionul „Gh. Gheorghiu-Dej". In curînd, tinerii din acest raion vor asista la un spectacol în întregime montat și interpretat de tineri.

In articolul de față nu ne propunem să facem o analiză din punct de vedere artistic a acestui spectacol, ci doar să informăm pe cititorii noștri despre munca acestui tînăr colectiv artistic. De aceea vă vom istorisi pe scurt cum a luat ființă.

In perioada de la 15 septembrie la 1 octombrie nu cred să fi existat întreprindere, școală sau facultate din raion în care tovarășul Puiu Mayer să nu fi mers, să nu le fi vorbit tinerilor de viitorul ansamblu de estradă, îndemnîndu-i să se înscrie. La sfîrșitul acestui interval, lista inimosului Puiu Mayer număra peste 200 de tineri.

Tinerii se înscriseseră plini de bunăvoință să sprijine înființarea ansamblului. Rămînea de văzut care dintre ei pe lîngă bunăvoință aveau și talent. Astfel că s-a făcut o selecționare. In urma căreia au rămas 150 de tineri.

Acești 150 de tineri se înscriseseră în diferite secții ale ansamblului: la orchestră, balet, dansuri populare, teatru, soliști vocali. Puțini dintre ei însă dansaseră, recitaseră sau cîntaseră pe o scenă, fie ea cît de mică. Entuziastul colectiv de instructori, tineri și ei, s-a pus pe treabă. Și astfel Hari Grünberg cu cei 8 băieți din orchestră, Jose Nedero cu corpul de balet format din 30 de tineri, Sever Tit cu cei 40 de tineri din echipa de dansuri populare, iar Puiu Mayer cu proza și cu toată regia spectacolului, pe care l-au botezat „Estrada tinereții", au început repetițiile.

Vorbind de repetiții nu pot să nu amintesc de condițiile în care s-au făcut ele. După „lupte seculare", vorba lui Caragiale, au reușit să obțină în sfîrșit o sală în localul direcției I.C.A.R. Sala fiind mică, cu o bucățică de scenă, cu ciment pe jos, nu era prea potrivită pentru ei, dar cum n-aveau de ales s-au mulțumit cu atît. Ceea ce era mai rău era faptul că adeseori se intîlneau diferitele formații și în timp ce echipa de dansuri populare repeta, repetau și soliștii vocali. Asemenea coincidențe erau destul de dese.

Despre felul cum au muncit în acest scurt interval tinerii instructori cu colectivele lor nu poți vorbi fără a aminti de numerele care compun programul și despre calitatea interpretării lor. Or, nu e încă cazul. De curînd „Estrada tinereții" a prezentat prima... repetiție generală.

Această primă repetiție generală a fost o adevărată problemă pentru tînărul ansamblu, nu aveau costume. In sfîrșit s-a reușit să se împrumute niște costume de la Teatrul de Operetă.

Cei 150 de tineri sînt deosebit de entuziaști și dornici să realizeze un lucru bun; de asemenea și inimosul și ambițiosul colectiv de instructori. Ar fi necesar ca ajutorul din partea comitetului raional U.T.M.-Gh. Gheorghiu-Dej și, în special a comitetului orășenesc U.T.M. București, să fie mai substanțial. Nu e suficient să fii de acord cu înființarea unui ansamblu, trebuie să sprijini efectiv înființarea lui.

R. ȘERBAN

Oaspeți de peste hotare

In cadrul acordului cultural dintre R.P.R. și R. D. Germană, luni a sosit în Capitală dr. Wolfgang Joho, scriitor, membru al Prezidiului Uniunii scriitorilor germani și președintele filialei regiunii Berlin a Uniunii scriitorilor germani.

In timpul șederii sale în țară, oaspetele va face un schimb de experiență cu scriitorii din țara noastră.

Tot luni a sosit în Capitală, în cadrul acordului cultural dintre R.P.R. și R. P. D. Coreeană, scriitorul Pen Se Cihon, președintele filialei Uniunii scriitorilor din partea de nord a provinciei Phenian.

In timpul vizitei sale, oaspetele va avea întîlniri cu scriitori romîni și se va documenta asupra vieții culturale din țara noastră.

(Agerpres)

Măsuri de aprovizionare a locuitorilor din Delta Dunării

Iarna aprovizionarea locuitorilor din Delta Dunării este îngreuiată de înghețurile care provoacă întreruperi în circulația pe canale. Uniunea raională a cooperativelor de consum și O.C.L. Comerț Mixt din Tulcea au luat din timp măsuri pentru buna aprovizionare pe timp de iarnă a pescarilor și familiilor lor cu produse industriale și alimentare. In unitățile și punctele de desfacere se stochează mărfuri specifice sezonului friguros și se pun în vînzare cantități sporite de produse solicitate de cumpărători.

Unitățile cooperației de consum din Chilia Veche, Crișan, Ada Marinescu, Cetalchioi, Murighiol, Mahmudia au primit în luna octombrie peste 70 tone de făină, 62 tone de zahăr, 40 tone de ulei, 43 tone de arpacaș, 11 tone de orez, 12 vagoane de cartofi, precum și cantități importante de lapte praf, sare, unt, biscuiți, produse zaharoase etc. Unitățile comerciale situate în comunele de pe canalele Sulina și Sf. Gheorghe au fost aprovizionate în această perioadă cu 778.000 m.p. țesături de iarnă, 160.000 de tricotaje, 423.000 de confecții, 300.000 perechi de încălțăminte, precum și 13,5 tone de ulei, 10 tone de orez, 20,5 tone de zahăr și cantități importante de cartofi, porumb, petrol lampant, tutun, săpun etc.

In unitățile și punctele de desfacere continuă să sosească cantități mari de produse alimentare și industriale. De la fabricile „Steaua Roșie" din Brăila, fabrica de ulei „Argus" din Constanța, moara „Nicolae Bălcescu" și fabrica „9 Mai" din Brăila, întreprinderea de panificație din Tulcea se trimit zilnic cantități sporite de ulei, orez, făină, oțet etc.

(Agerpres)

NU se pot oare REZOLVA?

Pe cînd inaugurarea școlii?

A fost odată în comuna Sirineasa, raionul Băbeni, regiunea Pitești, o binevenită inițiativă. Construirea unei școli de șapte ani.

Inițiativa a umplut de bucurie inimile copiilor din Sirineasa, setoși de învățătură.

Țăranii au început să-l întrebe pe tov. Chirilă, pe atunci director al școlii elementare din Sirineasa:

„Dacă nu vi-i cu supărare tov. director, ce se mai aude cu școala?"

— Se face tovarășii, se face!

Țăranii porneau mai departe. „Va să zică se face", își ziceau ei.

Și într-adevăr, spre marea lor bucurie, într-o zi au văzut cum au venit lucrătorii pentru plămădirea cărămizii.

— Să mai zică vreunul că nu se face școala, spuneau cei de la sfat.

Și ce e drept, s-au făcut aproape 50.000 de cărămizi. Mai trebuiau numai arse ca apoi să se înceapă construcția mult așteptată. Dar a trecut o lună, au trecut două, au trecut nouă și cărămida tot n-a fost arsă.

In schimb, s-a făcut tot una cu pămîntul.

Totuși, pînă la urmă cei de la sfat au hotărît să purceadă la construirea școlii.

Și astfel au chemat pe țăranii muncitori să sape șanțurile pentru temelie, ba au adus și cîțiva saci cu ciment, au turnat chiar și temelia, dar cînd să-nceapă zidurile, și-au adus aminte că nu mai au cărămidă.

Și de atunci se scurse încă un an de zile. Pe locul unde a fost pusă temelia, au crescut bălăriile.

Țăranii muncitori din comuna Sirineasa întreabă pe tovarășul Chirilă, acum secretar al sfatului popular, pînă cînd vor trebui să mai aștepte construirea școlii prin autoimpunere?

Corespondent
NICU MEIANU

Autobus cu bucluc sau oameni neglijenți?

Distanța dintre orașul Suceava și gară (care se află în cartierul Ițcani) nu este prea mică. Din această cauză pe drumul dintre gară și oraș circulă un autobus, care are menirea să facă mai accesibilă circulația călătorilor. Din păcate această necesitate nu este luată în seamă de către conducerea Intreprinderii de transporturi. Mașinile nu circulă nici acum regulat, cu toate că Intreprinderea a fost criticată de nenumărate ori, atît în paginile ziarului local „Zori noi", cît și la emisiunea locală a postului de radioficare. Din cauza aceasta, se întîmplă multe neplăceri. De unăzi mă aflam în Suceava. Dimineața îmi luasem bilet pentru automotorul care pleca către Ițcani la orele 15,02. Am plecat cu aproape o oră înainte, crezînd că am suficientă vreme pentru a prinde mașina care mă va duce la gară. (autobusul face pînă la gară circa 10 minute). Dar faptele mi-au arătat contrariul: că n-am fost destul de prevăzătoare. Am tot așteptat mașina care pînă la urmă, m-a făcut să pierd trenul.

Cei direct vizați în această chestiune, ar putea să spună: dumneavoastră, cetățeană, trebuia să pleci mai devreme, să fii sigură. Bine, dar aș vrea să le pun acestora o mică întrebare: cu cît timp înainte trebuie să plec din Suceava, pentru a ajunge la timp la gară? Intîmplarea mea nu este unică. La fel ca și mine au pățit-o și alții care au avut încredere că tovarășii șoferi vor respecta itinerarul.

Proasta circulație a autobuselor este o situație care nu mai trebuie permisă de către organele în drept.

TEODORA PATRUȚ

„Părinți" indiferenți

Umblînd prin Baia Mare, m-am auzit deodată strigat.

— Cine este! am întrebat.

— Cum, nu mă vezi? Sînt milionara de lîngă dumneata. Da, o milionară în accepțiunea cea mai strictă a cuvîntului. Averea mea, fondul ce mi s-a alocat, se ridică la 1.320.000 lei. Totuși nu sînt absolvită de necazuri. Pentru că rămîi neîncrezător, îmi dau în lături vălul anonimatului: sînt sala de sporturi, clădirea în construcție din apropiere. Povestea vieții mele nu se măsoară în ani, ci în luni, săptămîni, zile. Deci, un copil ce trebuie să crească „văzînd cu ochii". Din nefericire „părinții" mei (Trustul regional de construcție Baia Mare și Intreprinderea nr. 1) suferă de o boală ce periclitează dezvoltarea mea normală: indiferență față de unele lucrări socotite de ei de „mică" importanță.

Posibil că un anumit microb le-a atacat vederea. Numai așa se explică de ce nu se alarmează că lucrările se desfășoară într-un ritm foarte lent, că s-au ridicat doar zidurile și vremea ploioasă m-a prins fără acoperiș, că pe zi ce trece se apropie 30 decembrie 1956, data cînd e prevăzută terminarea construcției. Da, dragul meu interlocutor, te rog ascultă-mă cu atenție și notează tot ce ți-am spus, plus o propunere: să se administreze tratamentul adecvat celor care tărăgănează construirea sălii de sport.

P. DAN

Pentru laboratoarele școlare

In atelierele Intreprinderii de materiale didactice de pe lîngă Ministerul Invățămîntului a început de curînd fabricarea unor noi produse necesare laboratoarelor școlare. Printre acestea se numără: ultratermostate, etuve termostate, gazometre, mașini de fluaj, lămpi de proiecții microscopice, kimografe cu mecanisme de orologerie, galvanometre cu oglinzi și alte materiale didactice care în trecut se importau.

Este în studiu înființarea unor ateliere de machataj și de suflat și gradat aparate de sticlă combinată pentru laboratoarele institutiilor de învățămînt superior.

(Agerpres)

In curînd perlon romînesc

Zilele trecute, la Combinatul chimic nr. 1 a intrat în funcțiune o stație experimentală de fabricare a relonului (perlon romînesc). Realizată după proiectele Institutului de cercetări chimice și construită de către un colectiv de tehnicieni și ingineri de la Intreprinderea „Monchim" și de la Combinatul chimic nr. 1, cu utilaje fabricate în țară, stația experimentală a produs prima șarjă. Elaborarea primei șarje de relon deschide calea fabricării firelor pentru ciorapi și țesături și a diferitelor bunuri de larg consum pe baza valorificării unor produse din petrol. In această stație se vor pregăti cadre pentru viitoarea fabrică de perlon a cărei construcție va începe anul viitor.

La realizarea primei stații experimentale de fabricare a relonului au adus o contribuție importantă ing. I. Minter și Ion Șerban de la Icechim care au pus la punct procesul tehnologic, Traian Popescu de la întreprinderea „Monchim" și ing. Gh. Caramfil, de la Combinatul chimic nr. 1 care au condus lucrările de montaj.

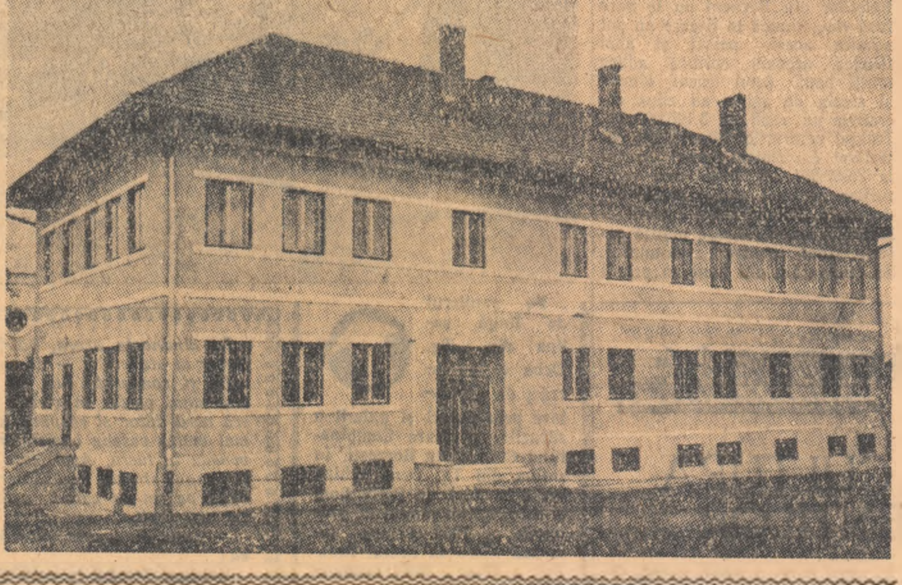
(Agerpres)

Institut de proiectări fruntaș pe țară

Luni seara, în sala Studio a Teatrului Național „I. L. Caragiale" din Capitală a avut loc festivitatea decernării Steagului roșu de institut de proiectări fruntaș pe țară, al Consiliului Central al Sindicatelor și al Comitetului de Stat pentru Arhitectură și Construcții. Această distincție a fost acordată Institutului de proiectări pentru fabrici de produse chimice I.P.R.O.C.H.I.M., care a înscris cele mai frumoase realizări în întrecerea dintre institutele de proiectări din țară.

(Agerpres)

Ceferiștii din Turda întorși noaptea de la drum lung sau așteptînd să plece în cursă, se pot odihni acum în dormitoare confortabile, pot să-și petreacă ore plăcute la club și pot lua întotdeauna o masă caldă. Toate acestea datorită noului cămin muncitoresc construit pentru muncitorii care lucrează în tură și pe care vi-l prezentăm în fotografia de jos.

Cum a ajuns milionară colectiva din Berveni

(Urmare din pag. I-a)

și-au luat aparate de radio și 1300 de becuri ard azi în case, institutii și atelierele colectivei.

De la uzină, Szabo Iosif m-a dus în garaj. E un garaj modern, cu podea de beton și toate instalațiile necesare. Unul din șoferi, Bernath Iosif, un tînăr de 26 de ani, se necăjea cu o pană de cauciuc.

Iată-ne și la gaterul colectivei. In permanență se construiește ceva la colectiva din Berveni. De aceea procurarea materialelor de construcție dă multă bătaie de cap nu numai achizitorului, ci și întregii colective. Cu gaterul instalat acum un an s-a asigurat scîndura necesară construcțiilor. Buștenii vin suficienți de la Bistrița și Vișeu. Varga Laios, responsabilul gaterului, aici a învățat, singur, noua meserie. Pînă anul trecut nici nu văzuse gater. Astăzi califică doi viitori gateriști — pe Kelemen Daniel și pe tînărul Kepiro Zoltan, foști lucrători în brigada de cîmp.

La fierărie, Koch Gyula, șeful fierar din tată în fiu, mi i-a prezentat pe cei patru ucenici, tineri între 15 și 17 ani.

La atelierul mare de tîmplărie maistrul Strob Pal mi-a vorbit de tinerii Csomagi Lajos, Zsigo Ianoș și alții, care au învățat meseria în colectivă. De aici am plecat să văd cizmăria, frizeria și atelierul de umplut sifoane al colectivei. Colectivistul Vegh Laios, om de acum în vîrstă, a fost pus la sifoane. El umple în zilele toride ale verii pînă la 3.000 de sticle. De la sifonerie se vede și ghețăria colectivei. Se spune că Sicoia Istvan, de la separatorul de lapte, face vara o înghețată cum nu găsești nici la cofetăriile din Satu-Mare.

Și așa am mers prin atelierele așezate în diferite puncte ale comunei, admirînd organizarea acestei colective și talentul de mari gospodari ai unor oameni simpli. In această colectivă, începînd de la brigăzile de cîmp, uzina electrică sau ateliere și pînă la sifonerie, oamenii își ocupă în fiecare zi locul stabilit de marea familie, cu o punctualitate și conștiinciozitate desăvîrșite. Atelierele aduc venit bun, în ele cresc cadre noi de meseriași pentru colectivă.

Iar la întrebarea cum de au ajuns milionari colectiviștii din Berveni, trebuie dat în al treilea rînd acest răspuns: toți oamenii sînt la postul lor, punîndu-și marea pricepere de buni gospodari în slujba colectivei.

★

Anul acesta, colectiva din Berveni va avea un venit bănesc de 4 milioane lei. Frumoasă sumă! Cei care știu să privească în viitor, văd însă milioanele acestea crescînd o dată cu anii: 5, 7, 10 milioane lei. Și așa s-a ajuns să se vorbească iar prin părțile Careiului de milionari. Singura deosebire, dar esențială, este însă faptul că milionarii zilelor noastre și în această parte a țării, nu sînt niscaiva descendenți ai grofului Karoly, ci foștii servitori ai acestuia.

ȘTEFAN HALMOȘ

Berveni, octombrie 1956.

JOCURILE OLIMPICE

Noutăți

Zilele trecute cei mai buni 44 de sportivi bulgari au părăsit Sofia, plecînd cu avionul spre Melbourne. Din delegația olimpică a R. P. Bulgaria fac parte 15 fotbaliști, 11 baschetbaliști, 8 luptători, 6 gimnaști, 2 boxeri și 2 halterofili. Dintre sportivii bulgari mulți sînt cunoscuți peste hotare pentru remarcabilele lor performanțe. Astfel, boxerul Boris Gheorghiev a ocupat la Olimpiada de la Helsinki locul trei în limitele categoriei mijlocii, halterofilul Ivan Veselinov socotit al cincilea din lume la categoria semi-grea și căpitanul echipei de fotbal a R. P. Bulgaria, Ștefan Boșkov, care are la activul său peste 160 de întîlniri internaționale.

Cu prilejul unui concurs de natație desfășurat la 11 noiembrie în orașul olandez Ilversum, cunoscuta înotătoare Aty Voorby (Olanda) în vîrstă numai de 16 ani a stabilit un nou record mondial în proba de 100 m. fluture cu timpul de 1'10"3/10. Vechiul record al lumii aparținea aceleiași sportive și era de 1'11"8/10.

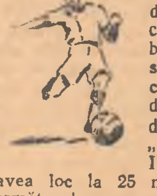
La turneul olimpic de hochei pe iarbă vor participa echipe din 13 țări. Comisia de organizare a stabilit sistemul de desfășurare după cum urmează: cele 13 echipe înscrise în competiție sînt repartizate în trei grupe: grupa A: India, Afganistan, S.U.A., Portugalia; grupa B: Olanda, Malaia, Kenia, Singapore; grupa C: Anglia, Pakistan, Belgia, Noua Zeelandă, Australia. Echipele clasate pe primul loc în seriile A și B. și primele două clasate în seria C, vor juca mai departe în semifinale. Specialiștii consideră că cele mai mari șanse de a se califica pentru semifinale le au echipele Indiei, Angliei, Olandei și Pakistanului.

Comentatorul sportiv al agenției „Reuter" subliniază într-una din cronicile sale privind turneul olimpic de fotbal că echipa Uniunii Sovietice are cele mai mari șanse de a cuceri onorurile în lupta finală.

Incepînd din anul 1952 de la ultima Olimpiadă de la Helsinki, echipa sovietică a progresat foarte mult, progres pe care-l va putea dovedi cu prisosință mai ales în anul 1958 la Campionatele mondiale de la Stokholm.

Este foarte clar, scrie comentatorul, că în lipsa echipei R. P. Ungare, echipa U.R.S.S. va cîștiga medaliile de aur în turneul de fotbal.

FOTBAL

● Marți dimineața la sediul comisiei centrale de fotbal au fost trase la sorți meciurile din cadrul sferturilor de finală ale „Cupei R.P.R.". Intîlnirile vor avea loc la 25 noiembrie după următorul program: Metalul Cîmpia Turzii—Locomotiva Timișoara, Locomotiva București—Energia Flacăra Ploești, Progresul Oradea — învingătorul dintre Energia Steagul Roșu—Dinamo București, Metalul Galați — învingătorul dintre Știința Cluj—C.C.A.

● Joi 15 noiembrie se vor disputa două întîlniri restante din cadrul campionatului categoriei A de fotbal și o restanță din optimile de finală ale „Cupei R.P.R.".

Pe stadionul Republicii din Capitală, cu începere de la ora 14,45, va avea loc meciul dintre echipele C.C.A. și Progresul Oradea, iar la Petroșani formația locală Energia Minerul va întîlni echipa Energia Flacăra Ploești. Meciul de Cupă se va desfășura la Orașul Stalin între echipele Energia Steagul Roșu și Dinamo București.

● In orașul Gorna Oriahov ce s-a desfășurat zilele trecute întîlnirea internațională de fotbal dintre echipa romînă Locomotiva Giurgiu și selecționata orașului. La capătul unui joc disputat fotbaliștii bulgari au cîștigat cu scorul de 3—1.

● La 11 noiembrie, două echipe cehoslovace de fotbal au susținut întîlniri internaționale în R. D. Germană. Echipa Banik Decin a terminat la egalitate 1—1 cu Dinamo Dresden în timp ce Tatran Teplice a învins cu scorul de 4—1 echipa Aufbau din Altenburg.

HEGEL — 125 de ani de la moartea lui

In curgerea necontenită a vremii sînt zile în care gîndul nostru se îndreaptă mai stăruitor, cu veacuri în urmă, pentru a poposi cîteva clipe în preajma unor idei și fapte de mult săvîrșite, dar mereu vii și de neînlăturat în înțelegerea mersului înainte al omenirii.

La 14 noiembrie, acum 125 de ani, a încetat din viață la Berlin filozoful german Hegel (Georg Wilhelm Friedrich), cel mai de seamă reprezentant al filozofiei clasice germane, al acelei filozofii care a jucat un rol de seamă în pregătirea teoretică a apariției marxismului, constituind unul din izvoarele sale.

Reprezentanții filozofiei clasice germane au abordat o serie de probleme fundamentale ale filozofiei, în general, și ale teoriei cunoașterii și logicii, în special. Hegel a desăvîrșit sistemul idealismului obiectiv; el a elaborat metoda dialecticii idealiste. Referindu-se la aceasta Engels scrie: „Această filozofie germană modernă s-a încheiat cu sistemul lui Hegel, al cărui mare merit este că a prezentat pentru prima dată întreaga lume naturală, istorică și spirituală ca un proces, adică în continuă mișcare, schimbare, transformare și dezvoltare, și că a încercat să dovedească legătura internă a acestei mișcări și dezvoltări... Faptul că (sistemul lui) Hegel nu a rezolvat această sarcină (pe care și-o pusese) nu prezintă importanță aici. Meritul său epocal este că a pus-o".

Hegel s-a născut la 27 august 1770 la Stuttgart, în familia unui funcționar al administrației ducale. Invață la gimnaziul local, iar în 1788 intră la universitatea din Tubing, pregătindu-se să devină preot. Caracterul pedant însă și retrograd al învățămîntului și atmosfera opresivă din seminarul teologic îl dezgustă profund. In această perioadă citește cu nesaț scrierile lui Rousseau și se înflăcărează la vestea izbucnirii revoluției burgheze din Franța. După terminarea universității, între 1793—1800 e preceptor în familiile unor burghezi înstăriți, în care timp își complectează studiile de filozofie și politică. In 1808 e chemat în conducerea gimnaziului Saint-Gilles din Nürenberg, unde rămîne pînă în 1816 cînd i se oferă catedra de filozofie de la universitatea din Heidelberg. In 1818 își deschide cursul de filozofie la universitatea din Berlin, curs pe care îl susține fără întrerupere pînă în 1831, cînd moare răpus de holeră.

In acea vreme Germania era o țară înapoiată din punct de vedere economic și politic, cu puternice relații feudale și cu o burghezie slab dezvoltată. Engels caracterizează Germania de atunci ca o masă în descompunere, unde nimeni nu se simțea bine, unde meseriile, comerțul, industria și agricultura erau reduse la dimensiuni infime, iar țăranii, negustorii și meșteșugarii erau supuși atît opresiunii guvernamentale, cît și proastei stări a comerțului. Starea de nemulțumire era generală. Dezvoltarea capitalistă a Germaniei era frînată de fărămițarea ei economică și politică. Influența revoluției burgheze din Franța s-a resimțit puternic în Germania. Dar burghezia germană era slabă și lașă. Ea nu aspira la cucerirea puterii politice, ci la încheierea unui compromis cu nobilimea. Recunoscînd necesitatea unificării naționale, a desființării iobăgiei și asigurarea drepturilor cetățenești, ea nega totodată necesitatea transformării revoluționare a societății.

Ca reprezentant al acestei burghezii șovăielnice, Hegel a oglindit în scrierile sale atît unele aspirații progresiste ale burgheziei germane, cît și marea ei frică de revoluție. Principalele sale lucrări sînt: „Fenomenologia spiritului" (1807), „Știința logicii" (1812—1816), și „Enciclopedia științelor filozofice" (1817).

Hegel a fost un dușman declarat al materialismului. Deși lipsită de consistență, datorită fundamentului ei idealist, critica hegeliană a materialismului premarxist a scos în evidență caracterul metafizic și contemplativ al acestui materialism, care considera natura ca o acumulare întîmplătoare de obiecte, fenomene, independente și izolate unele de altele, în repaos și imobilitate, negînd contradicțiile interne ale fenomenelor ca izvor al mișcării. Caracterul său contemplativ se manifesta prin înțelegerea procesului de cunoaștere numai ca acțiune a obiectelor lumii exterioare asupra conștiinței oamenilor, negînd latura subiectivă, activă a cunoașterii, adică faptul că baza procesului de cunoaștere îl constituie practica, acțiunea transformatoare a oamenilor asupra obiectelor lumii exterioare în vederea utilizării lor în folosul omului.

Hegel are meritul istoric de a fi studiat latura subiectivă, activă a cunoașterii ca proces. Datorită însă concepției sale idealiste despre lume, Hegel n-a înțeles prin acest aspect al procesului de cunoaștere activitatea reală, materială a oamenilor, ci mișcarea proprie, de sine stătătoare a gîndirii, declarată de el drept spirit absolut, forță creatoare. Prin aceasta, gîndirea a fost separată de omul care gîndește și considerată nu ca un proces de reflectare a lumii înconjurătoare, ci existînd independent de om și natură, ca bază a acestora. Intreaga realitate este răsturnată: ideea absolută e considerată ca element primordial, ca creator al realului, iar natura, societatea, omul însuși, ca forme de manifestare ale spiritului absolut în procesul autodezvoltării sale.

Elementul prețios în filozofia lui Hegel este metoda sa dialectică, a cărei teză principală este învățătura despre contradicție ca motor intern al mișcării. Prin aceasta Hegel s-a ridicat cu hotărîre împotriva metafizicii care nega existența contradicției în unul și același obiect, și o declara de neconceput. „Contradicția — spune Hegel — iată ce pune de fapt în mișcare lumea, și e caraghios să se susțină că contradicția nu poate fi concepută". Ea nu trebuie înțeleasă, arată Hegel, ca o anomalie, ca un defect al unui oarecare lucru, ci ca interdependența, conexiunea laturilor și determinărilor opuse, ca principiu al oricărei automișcări. Ceva este viabil numai în măsura în care conține o contradicție, și în măsura în care constituie o forță în stare să înglobeze această contradicție și să o biruie. In filozofia lui Hegel, metoda sa dialectică a reprezentat latura progresistă, iar sistemul său idealist obiectiv, latura reacționară.

Clasicii marxism-leninismului au analizat profund această contradicție dintre metodă și sistem în filozofia lui Hegel, arătînd că în cele din urmă sistemul idealist a ajuns să domine asupra metodei dialectice, fapt care a dus la denaturarea metodei dialectice însăși.

Prin metoda sa dialectică Hegel afirma caracterul infinit al procesului cunoașterii în timp ce sistemul său filozofic și-l socotea ca sfîrșitul oricărei cunoașteri, considerîndu-l un adevăr absolut, definitiv. Prin metoda sa dialectică afirma că totul se dezvoltă și se transformă, dar prin sistemul său idealist el considera natura ca existînd în afară de timp, neschimbată, dată odată pentru totdeauna, iar monarhia constituțională prusacă drept sfîrșitul procesului istoric al dezvoltării sociale.

Dialectica lui Hegel este o dialectică a noțiunilor orientată exclusiv spre trecut, prezentîndu-l însă și pe acesta într-o formă denaturată. Hegel a evitat să tragă concluziile logice care rezultau din însăși teoria sa asupra contradicțiilor ca forță motrice a dezvoltării, încercînd să neutralizeze și să împace contradicțiile, să escamoteze lupta ascuțită dintre forțele sociale contrarii în cadrul societății împărțite în clase antagoniste. La Hegel dialectica sta cu capul în jos.

Marx și Engels, creînd materialismului dialectic, au supus unei critici științifice nimicitoare sistemul filozofic idealist și reacționar al lui Hegel, dar au reconsiderat totodată în spirit critic dialectica sa idealistă. Ei au preluat sîmburele rațional al dialecticii hegeliene, teoria despre dezvoltare și schimbare, despre trecerea schimbărilor cantitative în schimbări calitative etc., înlăturînd învelișul ei idealist.

In postfața ediției a II-a a „Capitalului" Marx lămurește clar această problemă: „Metoda mea dialectică nu este numai — în ceea ce privește baza ei — deosebită de cea a lui Hegel, dar este exact contrariul ei. Pentru Hegel, procesul gîndirii, pe care, sub denumirea de idee, el îl transformă chiar într-un subiect de sine stătător, este demiurgul (creator) realului, real care nu constituie decît forma de manifestare exterioară a acestui proces de gîndire. La mine, dimpotrivă, lumea ideilor nu este nimic altceva decît lumea materială transpusă și tradusă în capul omului".

Marx și Engels au luat ca bază a dezvoltării nu ideea, ci realitatea materială. Dialectica a devenit astfel o știință bazată pe fundamentul trainic al sintetizării întregii experiențe de dezvoltare a cunoașterii omenești, de dezvoltare a societății omenești, de dezvoltare a experienței luptei dintre exploatați și exploatatori. Revoluția înfăptuită de marxism în domeniul filozofiei nu are nimic comun cu negarea nihilistă a dezvoltării de pînă atunci a științei și culturii.

Clasicii marxism-leninismului au subliniat în repetate rînduri necesitatea studierii atente, de pe pozițiile materialismului dialectic, a moștenirii filozofice a lui Hegel. Conspectele lui Lenin despre „Știința logicii" conținute în „Caiete filozofice" constituie un model genial de analiză a ideilor hegeliene de pe pozițiile marxismului.

In fața cercetătorilor din domeniul filozofiei din țara noastră se impune sarcina studierii critice a moștenirii filozofice hegeliene.

Studierea aprofundată a dialecticii materialiste ca și lupta neîntreruptă împotriva diferitelor curente filozofice reacționare trebuie să fie însă o preocupare de căpetenie a lucrătorilor de pe frontul nostru ideologic.

OCTAVIAN CHEȚAN
aspirant în filozofie

VIAȚA DE ORGANIZAȚIE

Mai multă grijă pentru educația viitorilor utemiști!

De dimineață, la Școala medie mixtă nr. 2 din Suceava începuse forfotă mare. Grupuri de pionieri, îmbrăcați sărbătorește se îndreptau spre sala unde avea să se țină adunarea pentru alegerea colectivului de conducere al unității.

Luminița Smochină, președinta colectivului de conducere al unității, se uită încă o dată peste darea de seamă. Un grup de pionieri verificau dacă glastrele cu flori, covoarele, lozincile erau așezate la locul potrivit. Didina Chirică, președinta detașamentului nr. 2, o pionieră tunsă scurt, cu fundă albă legată de un smoc de păr, se uită în jurul ei îngrijorată: îi lipseau cîțiva pionieri din detașament. Te impresiona interesul fiecărui pionier, dorința lui de a contribui cu ceva, cu un lucru cît de mic, la buna desfășurare a adunării. Ca la orice adunare pionierească ceremonialul nu este o simplă formalitate; aceasta imprimă în rîndurile pionierilor disciplina, ordinea. Toboșarii Ion Onisim și Mihai Mercur au dat semnalul începerii adunării. Fiecare dintre cele 8 detașamente își ocupase locul dinainte fixat. Garda drapelului unității, în frunte cu stegarul Gudic Beno, a luat loc în față. Rînd pe rînd, cei 8 președinți ai detașamentelor prezintă raportul în fața președintei colectivului de conducere al unității. Dar pe măsură ce ascultă rapoartele, Luminița își încrețește fruntea. Din cei 220 pionieri cît numără unitatea sînt prezenți 165. Instructoarea superioară Lucreția Vlădescu primește la rîndu-i raportul de la conducătoarea unității.

De ce lipsesc peste 50 de pionieri? Desfășurarea adunării pionierești a lămurit însă pe deplin această enigmă. Nu toți pionierii au fost antrenați la activitatea unității. Și aceasta pentru că în locul unei activități vii, interesante, în timpul anului multe din adunările detașamentelor și ale unității au fost plictiscoase, neinteresante, discutîndu-se doar dări de seamă pe pătrare, planuri de muncă pe pătrarul următor sau analizîndu-se situația la învățătură. Dar oare activitatea pionierească se poate rezuma numai la astfel de adunări?

Nu. Munca în organizația de pionieri este deosebită, ea trebuie să fie adecvată vîrstei copiilor, și mai ales, nu poate fi rezumată doar la adunări „de analiză". In discuții, pionierii au criticat formal aceste lipsuri care se manifestă în munca pionierească. Pionierul Vlad Rusu, președintele detașamentului 8, a arătat că utemista Anița Cojocaru, instructoarea de detașament, nu ajută detașamentul. Criticile la adresa instructorilor utemiști au fost juste. Nici la adunarea de unitate instructorii de detașament nu au fost toți prezenți. Instructoarea detașamentului 5, utemista Victoria Brilant, părea prea puțin preocupată de faptul că din detașamentul ei au lipsit de la adunarea de alegeri 10 pionieri. Acest lucru se poate spune și despre Maria Dascălu și Angela Baciu, instructoarele detașamentelor nr. 6 și 7. Discuțiile au relevat ca una din principalele cauze ale slăbiciunilor muncii, faptul că mulți utemiști care au sarcina de instructori de detașamente nu-și îndeplinesc în mod corespunzător obligațiile, nu se străduiesc să îmbogățească continuu viața și activitatea pionierilor. Pionierii au inițiative frumoase, care pot fi sprijinite de instructori. Chiar în adunare, pioniera Maria Gulicluc, care poartă corespondență cu pionierii din Uniunea Sovietică și din alte țări de democrație populară, a arătat că propunerea ei de a se înființa în școală un cerc al corespondenților n-a fost sprijinită.

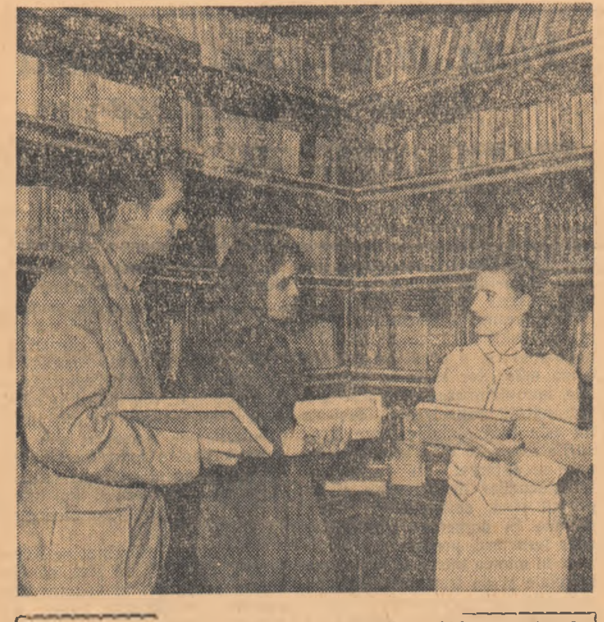
Organizația de pionieri trebuie să se bizuie pe inițiativa pionierească, dar cu condiția ca inițiativele să fie sprijinite de către instructorii utemiști; altfel ele rămîn neînfăptuite.

La unitatea nr. 1 de la Școala medie mixtă nr. 2 din Suceava trebuie întărită conducerea utemistă a organizației de pionieri. Organizația U.T.M. are datoria să analizeze neîntîrziat felul cum se achită de răspundere utemiștii care au primit sarcina de a munci ca instructori pentru detașamentele de pionieri. Dacă exista răspundere față de muncă din partea instructorului utemist, pioniera Ecaterina Vaș din detașamentul nr. 8, care nu se supune disciplinei pionierești, care lipsește de la unele adunări, ar fi putut fi ajutată mai mult. De ce nu a stat niciodată de vorbă cu ea instructoarea de detașament? De ce nu s-au organizat adunări în care să li se vorbească pionierilor despre actele de eroism ale pionierilor sovietici? Astfel de adunări ar fi determinat o atitudine conștientă nu numai la pioniera Ecaterina Vaș, ci și la alți pionieri din detașament. De ce nu s-au organizat? Fiindcă activitatea pionierească e slab îndrumată de organizația U.T.M. din școală. Singură tovarășa Lucreția Brădescu, instructoare superioară, nu va reuși să îmbunătățească activitatea organizației de pionieri dacă instructorii de detașamente vor da dovadă și în viitor de pasivitate în munca lor.

Adunarea de pionieri și-a ales un colectiv de conducere format din pionierii cei mai buni, printre care sînt și Luminița Smochină Vlad Rusu, Lili Weintraub Didina Chirică. Acest colectiv trebuie îndrumat în activitatea sa de către organizația U.T.M. Și prima măsură pe care trebuie s-o ia organizația U.T.M. este să asigure instructori de detașamente cu dragoste față de munca pionierească, în stare să răspundă cu cinste sarcinei încredințate de organizația U.T.M. Fiecare detașament trebuie să-și găsească forme de muncă specifice, variate, să inițieze acțiuni frumoase, interesante, or, pentru aceasta îndrumarea instructorilor este absolut necesară. Adunările tematice trebuie pregătite cu grijă; de asemenea să existe mai multă preocupare pentru antrenarea în activitatea pionierească a fiecărui pionier, făcînd să-i crească răspunderea în fața colectivului pentru îndeplinirea sarcinii încredințate. Indrumarea pionierilor de a participa la activitatea casei pionierilor, la acțiunile de folos obștesc este o problemă principală, care se pune în fața unității de pionieri nr. 1 Suceava.

Din lipsurile manifestate de cadrele utemiste care muncesc cu pionierii la această școală este cazul să tragă învățăminte și Comitetul orășenesc U.T.M. Suceava.

AURELIA CACINA
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Suceava

Pentru ca timpul liber al constructorilor hidrocentralei de la Bicaz să fie bine folosit, pentru setea de cultură a milior de oameni de aici s-au construit cluburi, un cinematograf, o mare bibliotecă etc.
Fotografia noastră prezintă un aspect de la biblioteca clubului central, în momentul în care bibliotecara Olga Predescu împrumută cărți tinerilor Viorica Condurat și Vasile Muscale.

Noi colectiviști

In ultimele zile în regiunea București s-au inaugurat 4 gospodării agricole colective, în comunele Măgura, raionul Alexandria, Reviga, raionul Slobozia, Tecuci, raionul Roșiori de Vede, și satul Gurueni, raionul Alexandria, în care au intrat 119 familii de țărani muncitori cu 318 ha. pămînt.

De la Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn și pînă acum, în regiunea București au intrat în gospodăriile agricole colective și întovărășirile agricole peste 45.000 familii de țărani muncitori cu mai mult de 90.000 ha. pămînt. Din aceștia, un mare număr de familii sînt de țărani mijlocași.

Cele mai bune rezultate în transformarea socialistă a agriculturii, din regiunea București, s-au obținut în raioanele Slobozia, Oltenița și Urziceni în care suprafața arabilă aparținînd unităților agricole socialiste s-a dublat în acest timp. Raionul Oltenița are în prezent în fiecare sat o gospodărie colectivă sau o întovărășire agricolă.

In regiunea București sînt acum aproape 1.400 de gospodării agricole colective și întovărășiri agricole.

CONCURS DE RECENZII

Comitetul Central al Sindicatului muncitorilor din ramura energiei electrice și industriei electrotehnice și editura „Cartea rusă" organizează un concurs de recenzii asupra romanului „Căutătorii" de D. Granin. Pentru cele mai bune recenzii, se vor acorda trei premii și 10 mențiuni în cărți.

Participanții la concurs vor trimite recenziile pînă la 1 decembrie a.c., pe adresa editurii „Cartea rusă" strada Nicolae Filipescu, nr. 32, București.

Rezultatele concursului se vor comunica într-un cadru festiv, în ziua de 30 decembrie a.c.

SPECTACOLE

CINEMATOGRAFE: **Patria, I. C. Frimu**, Infrățirea între popoare. **Libertății**: Aida: **Republica**: Povestiri din Roma, Complectare: Primele semne: **Magheru, Central, Doina, Gh. Coșbuc**: Romanță berlineză, **V. Alecsandri, București, Al. Sahia, 1 Mai**: Bigamul, complectare: Aman; **Maxim Gorki**: Vietnamul; **Timpuri Noi**: Prin Delta Nilului spre Alexandria, Gol. **Bella Bartok**: In colibă arde focul; **Lumina, Miorița, N. Bălcescu**: Intr-un magazin universal; **Victoria, 8 Mai**: Urme pe zăpadă; **16 Februarie**: Mexicanul; **Gh. Doja**: Fiul; **Al. Popov, Volga**: Primul eșalon; **Grivița**: Giuseppe Verdi; **Vasile Roaită**: Afacerea Protar, complectare: Fetița mincinoasă, **Cultural**: Salonul nr. 9; **Unirea**: Chitarele dragostei; **C. David**: Infidelele; **T. Vladimirescu**: Volnița, **Arta** (seria II), **Aurel Vlaicu** (seria I): Contele de Monte Cristo; **Munca**: Muzică cu bucluc; **Moșilor**: Cazul Rumianțev; **Donca Simo**: Dosarul 306; **Tineretului**: Ernst Thälmann, conducătorul clasei sale; **Popular**: Marile manevre; **M. Eminescu**: Soarta toboșarului, complectare: Invitația; **Olga Bancic**: Rude străine.

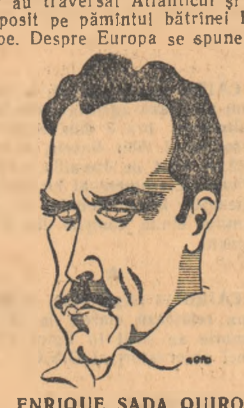
ACTUALITATEA pe scurt

INTERVIU cu oaspeții noștri

Pentru prima oară în Europa

— Sîntem pentru prima oară pe pămîntul Europei... ·

Dr. Enrique Sada Quiroga și tovarășul său de călătorie, pictorul Oscar S Frias, militanți ai mișcării pentru pace din Mexic, zîmbesc. Pentru întîia oară în viața lor au traversat Atlanticul și au poposit pe pămîntul bătrînei Europe. Despre Europa se spune că

Dr. ENRIQUE SADA QUIROGA

este „lumea veche". Intîmplarea a făcut ca cei doi mexicani să întîlnească în Europa nu semnele lumii vechi, ci ale unei alte lumi, cea socialistă.

— Am văzut, de fapt, o lume nouă Exprimîndu-ne concis putem spune că sîntem satisfăcuți de ceea ce am văzut în Romînia Ne-au emoționat, mai ales, numeroasele dovezi de simpatie față de țara noastră de origină — ne spune dr. Quiroga.

Frias intervine:

— Ne-au interesat în mod deosebit transformările prin care a trecut poporul romîn în anii de după război. In acest scop am vizitat școli și facultăți, muzee. spitale, cartiere muncitorești, combinatul poligrafic... In puține cuvinte vă pot afirma că impresiile pe care le-am cules sînt din cele mai bune Observăm un efort constant pentru dezvoltarea țării dvs., o activitate pașnică de mare amploare.

— Ce anume v-a impresionat în mod deosebit?

— E greu să răspunzi cu precizie matematică, ne spune Frias. Pot însă să afirm că pasiunea pentru cultură m-a uimit. In prima zi a șederii în București am intrat într-o librărie. Aglomerația din librărie a fost de-a dreptul surprinzătoare. Cînd după cîteva zile am intrat în locuința unui muncitor din Ferentari și am văzut o bibliotecă cu multe volume, am înțeles cine sînt cei care fac ca edițiile cărților tipărite în Romînia să se epuizeze rapid.

— Ca medic, arată dr. Quiroga, am fost interesat de sistemul prevederilor sociale. Am observat că în Romînia există o grijă deosebită pentru invalizi în sensul că orbii, surdo-muții etc. nu devin oameni de prisos, ci au posibilitatea ca să devină folositori pentru familiile și patria lor.

— Pentru că este vorba de domenii apropiate nouă, ne spune Frias, mă voi referi la plasticienii romîni pe care i-am cunoscut Ei au condiții admirabile de lucru și o deplină libertate de creație. Personalitatea distinctă a fiecăruia dintre artiștii plastici romîni găsește un teren prielnic de dezvoltare

— In Mexic există interes pentru cunoașterea realității romînești?

— Fără îndoială — ne spune pictorul Frias Există de altfel o mișcare organizată pentru popularizarea Romîniei. Nu de mult s-a desfășurat în Mexic „luna prieteniei romîno-mexicane". S-au ținut conferințe, s-au organizat expoziții de artă populară romînească.

— Conferințele ținute în Mexico-City, ne informează dr Quiroga, au atras un număr mare de participanți. Dar ce s-a făcut pînă acum în Mexic în direcția

OSCAR S. FRIAS

popularizării Romîniei este numai începutul.

— Frontul național al artiștilor plastici, continuă șirul ideilor Frias și-a propus organizarea unei mari expoziții de artă populară romînească în cadrul Muzeului de artă populară din Mexico-City. Există de asemenea propunerea ca artiști plastici romîni să fie invitați să studieze arta mexicană.

— Cred că există un teren favorabil pentru lărgirea relațiilor romîno-mexicane, arată dr. Quiroga. Consider însă că a lipsit contactul direct, ceea ce a împiedicat o profundă cunoaștere reciprocă..

— Un schimb de persoane din domeniul finanțelor ar putea să realizeze o activitate eficace, arată Frias. De altfel în Mexic, ca și în întreaga Americă, începe să se manifeste o tendință de a se lărgi comerțul cu o serie de țări aflate în afara piețelor noastre tradiționale. Cunoașterea posibilităților concrete economice, științifice și culturale ale Romîniei va ajuta desigur la dezvoltarea pe un plan larg a relațiilor romîno-mexicane.

Și dr. Quiroga încheie:

— Atît eu cît și amicul Frias, odată reîntorși acasă, vom milita pentru dezvoltarea prieteniei Mexicului cu Romînia și nu vom pierde nici o ocazie de a înfățișa adevărul despre țara dumneavoastră.

E. O.

In curînd pe ecranele Capitalei

Direcția Difuzării Filmelor pregătește pentru săptămîna viitoare o serie de filme ce vor rula pe ecranele Capitalei. Dintre acestea de relevat este filmul „Asasinatul din strada Dante", o producție a studioului „Mosfilm", scenariul E. Gavrilovici și M. Romm, în regia lui M. Romm. Acțiunea — o puternică dramă socială — se petrece la Paris înainte, în timpul și după ocupația hitleristă. Pe o stradă liniștită din Paris o femeie a fost împușcată și rănită mortal. Este transportată la spital. Acesta este începutul — s-ar părea senzațional — al filmului lui M. Romm. Și pe patul de moarte al victimei — rol jucat de celebra actriță franceză Madeleine Thibault — se reconstituie retrospectiv o dramă puternică a unei mame ucisă de propriul ei fiu. In interpretarea lui E. Kozîreva, M. Kozakov și M. Komisarov, filmul se va bucura desigur de un succes binemeritat.

Spectatorii bucureșteni vor mai avea prilejul să vizioneze o interesantă producție a studiourilor cubane „Dreptul de a te naște". Scenariul este semnat de Felix B Caignet, regia Zacaries G. Urquiza, muzica Raul Lavista. Filmul tratează o temă omenească de un deosebit interes: are vreo justificare morală o mamă care ia copilului său dreptul de a se naște? In jurul unei drame puternice, problema este deliberată convingător de la tribuna unor sentimente omenești.

Incepînd de la 22 noiembrie se proiectează organizarea Festivalului filmului cehoslovac. In cadrul acestui festival vom avea prilejul să vedem trei noi producții ale studiourilor cehoslovace: „Dalibor", „Muntele bătut de vînturi" și „Cadrilul". Filmele cehoslovace sînt cunoscute și apreciate de publicul nostru. De asemenea, este așteptată pe curînd premiera filmului englez „Hoții de copii".

Sortimente pentru sezonul de iarnă

Colectivul fabricii de blănuri „1 Mai" din Oradea produce noi sortimente pentru sezonul de iarnă: haine îmblănite trei sferturi pentru bărbați, haine de blană velur popular pentru femei și altele.

Fabrica de blănuri „1 Mai" dispune acum de o capacitate de producție sporită. Anul acesta au fost înființate noi secții și s-au regrupat utilajele în vederea folosirii întregului spațiu. Ca rezultat producția de blănuri a crescut cu 80 la sută față de anul trecut. Numai în luna octombrie colectivul întreprinderii a confecționat cu 1.160 mai multe haine de blană, cojoace, șube decît în aceeași perioadă a anului trecut. In primele 10 luni ale acestui an la fabrica „1 Mai" planul a fost depășit cu 5000 căciuli, 630 șube și cu peste 1000 de alte articole de blănărie. In același timp, productivitatea muncii a crescut cu 4,78 la sută, iar prețul de cost a fost redus cu 2 la sută față de plan.

In luptă cu cancerul

La Institutul oncologic din București au fost făcute de curînd două interesante intervenții chirurgicale în cazuri de cancer. Este vorba de intervenția la care a fost supusă o femeie cu leziuni precanceroase la glanda mamară al cărui sin a fost extirpat și reconstituit printr-un procedeu plastic cu epiplon, și de o operație de reîmplantare a antebrațului și mîinii după amputarea brațului, la care a fost supus un tînăr de 29 ani care prezenta un fibro-sarcom pe brațul drept.

Operațiile au fost încununate de succes.

Invăț cu drag alături de studenții romîni

In primăvara anului 1953 am sosit în București. Aveam să fiu student într-o țară necunoscută, să învăț într-o limbă pe care n-o auzisem niciodată, alături de oameni veseli, zgomotoși, deosebiți parcă de mine. Nu pot să ascund că simțeam o strîngere de inimă: străzile animate, vorbele care se încrucișau, strigăte... Cum aveam să mă descurc, eu care nu știam cum să cer un pahar cu apă?

Eram primul din familia noastră care urma o facultate — și iată, fusesem invitat în străinătate. Cîndva, cînd eram copil învățasem sub ocupația japoneză Ni se spunea că facem parte din Japonia, ni se puseseră nume japoneze.

Eliberarea a reînviat poporul coreean, a reînviat numele noastre. Ni s-a spus: sînteți oameni învățați, ridicați-vă țara. Mă număram și eu printre cei care trebuia să facă din Coreea o țară liberă, mîndră și bogată. Trebuia să învăț o meserie care să dea patriei mele bogăție și putere: să devin inginer petrolist. Romînia, țara petrolului, avea să mă învețe această meserie.

Strîngerea de inimă au risipit-o purtarea firească și bunăvoința celor care mă înconjoară. Am locuit în cameră cu cîțiva studenți romîni. Vorbeam prin gesturi, prin mimică și cîte 4—5 voci deodată se străduiau să-mi explice totul — cum se cheamă pîinea, care e cel mai important compozitor romîn, cît de frumos e parcul... Horia Furdui e azi inginer prin Moldova și poate că el nu-și mai aduce acum aminte cît m-a ajutat, cîte ceasuri a stat lîngă mine — dar eu nu pot uita asta.

Și nu numai colegii s-au îngrijit de mine. Vin în institut și țin cursuri profesori, oameni de știință, care se străduiesc să vorbească în așa fel încît să nu-i înțeleagă numai studenții romîni, ci și noi. Fiecare organizează consultații pentru studenții străini și sînt gata să ne răspundă oricînd la orice întrebare pe care le-o punem. Tovarășul asistent V. Popa de la catedra de matematici venea cu mult drag la orele de consultații pentru noi. De multe ori, după orele de consultație, rămînea să ne povestească despre viața matematicienilor celebri, despre anii lor de studenție.

Așa am reușit să ținem pasul cu studenții romîni, să dăm toate examenele la timp și să fim integraliști, obținînd chiar rezultate bune.

Anii aceștia, petrecuți între prieteni, nu mi-au dat numai cunoștințe, ci și o imagine a viitorului meu. Am fost trei veri la practică în orașul Ploești — primul an în afara programului de practică, ca să fac mai repede cunoștință cu viitoarea mea meserie. Aici am simțit limpede pentru ce am petrecut acești ani departe de patrie: ca să înălțăm și la noi, în îndepărtata noastră Coree, un asemenea oraș de sonde.

Aici, la Ploești, am întîlnit odată, pe stradă, un romîn care mi-a spus „bună-dimineața" în limba poporului meu. Am fost mirat, impresionat de dorința lui de a-mi face o plăcere. Dar nu era numai o simplă manifestare individuală de prietenie: băiatul a scos din buzunar carnetul de student al Universității „Kim Ir Sen". Pe el, patria mea îl învață o meserie, pe mine mă ajută patria lui. Impreună cu mine, învață aici studenți din multe țări. Unii dintre colegii mei din școala medie învață și ei în străinătate. De curînd am primit o scrisoare de la un coleg care studiază electrotehnica la Praga; altul e la Politehnica din Budapesta. Și fiecare dintre noi, deși sîntem plecați de atîta vreme de acasă, deși ne e dor de patrie și așteptăm cu nerăbdare ziua cînd îi vom putea fi folositori, ne simțim totuși ca acasă, printre ai noștri.

Mama mea e acum bătrînă, are 63 de ani. De cîte ori îmi scrie, nu uită să adauge, cu grija oricărei mame de pe acest pămînt, să învăț bine și să devin om adevărat. De fapt, asta e dorința mea cea mai fierbinte: să-mi ajut patria și să răsplătesc prin bucurii truda mamei de-o viață întreagă. Mă gîndesc la fiecare zi pe care am petrecut-o, la fiecare prieten care m-a ajutat, la fiecare cuvînt bun, și sînt sigur că, cu un asemenea ajutor, ziua cînd mă voi vedea inginer e aproape.

GION SON SIN
student în anul IV la Facultatea de tehnologie Institutul de petrol și gaze București

Noi tineri sosesc pe șantiere

La Bicaz, în Valea Jiului, la Hunedoara și pe alte șantiere naționale ale tineretului și șantiere regionale ale tineretului sosesc mereu brigadieri. In luna octombrie au sosit pe șantiere peste 1 000 de tineri. Din regiunea Craiova 256 de tineri au plecat în această perioadă în Valea Jiului să construiască locuințe pentru mineri. 90 de tineri din regiunea Timișoara au sosit pe șantierul Combinatului siderurgic din Hunedoara să sprijine construirea marelui laminor Bluming, iar pe șantierul uzinei de superfosfați și acid sulfuric de la Năvodari au venit 100 de tineri din regiunea Constanța.

Răspunzînd cu entuziasm tinerese chemării C.C. al U.T.M. de a munci pe șantierele socialismului din patria noastră, alți 300 de tineri din regiunile Autonomă Maghiară, Craiova, Iași, București urmează să plece pînă la 25 noiembrie. Un grup de brigadieri dintre aceștia, tineri muncitori de la uzinele „Mao Țze-dun", Complexul C.F.R. „Grivița Roșie", Atelierele I.T.B. Panduri și de la alte întreprinderi bucureștene au și plecat să lucreze pe șantierul național al tineretului de la Bicaz unde se construiește marea hidrocentrală electrică „V. I. Lenin".

(Agerpres)

Spicuiri din presa unor vremi apuse

Studenție „tip Detterding"

Am frunzărit mai zilele trecute cîteva colecții de ziare și publicații vechi la Biblioteca Academiei R.P.R. Mi s-au dezvăluit, printre altele, o seamă de fapte, cifre și date despre învățămîntul superior și despre viața studenților pe vremea regimului burghezo-moșieresc. Și m-am simțit îndemnat să înfățișez cititorilor ziarului nostru cele spicuite. Cred că aceste spicuiri pot interesa într-o mare măsură tineretul studios și nu numai tineretul studios. Sînt lucruri la care noi tinerii trebuie să reflectăm adînc, să avem întreaga măsură a întunericului care apăsa tînăra generație în anii dinaintea eliberării patriei noastre.

...Ziarul „Dimineața" din 20 octombrie 1930 a publicat unele rezultate ale recensămîntului general al populației efectuat în acel an. Reiese că din totalul celor ce absolveau clasele primare numai 2,1 la sută urmau mai departe învățămîntul secundar și numai 0,2 la sută studiile universitare. In aceste procente erau cuprinși, bineînțeles, într-o proporție covîrșitoare fiii claselor înstărite. Invățămîntul secundar și mai ales universitar era, după cum se vede, extrem de restrîns. El era aproape cu desăvîrșire inaccesibil copiilor celor ce muncesc.

..Ziarele burgheze din 1934 au acordat o mare atenție sosirii în Romînia a bătrînului bandit internațional Sir Henri Detterding, regele britanic al petrolului. „Excelența" sa, stăpîn al sondelor romînești, s-a grăbit să anunțe pentru Romînia pe lîngă o seamă de alte dispozițiuni, și regulile trusturilor în materie de învățămînt: „Instrucția (cultura deci) este o mare binefacere. Nu reiese însă de aici că trebuie dată cu orice preț tuturor indivizilor. Trebuie făcută o selecție".

Vreți să știți cum se opera selecția „tip Detterding"? Ziarele din 1937 au publicat rezultatele unei anchete privind studentele care învățau în centrul universitar Cluj. Iată rezultatele acestei anchete în ce privește starea socială a părinților studentelor:

Comercianți, medici, preoți	56,20%
Industriași, moșieri	23,11%
Funcționari cu avere proprie	20,20%
Meseriași	0,49%
Muncitori agricoli și industriali	0,00%

Așadar nici o fiică de muncitor sau de țăran sărac nu se găsea printre studentele din Cluj în 1937!

Ani în șir, pe tabelele așa zisului îndreptar studențesc pe care-l edita înainte de 1940 Universitatea din București, procentul studenților fii de muncitori nu depășea 0,1 la sută.

In 1938 revista „Sociologia Romînească" publica rezultatele globale ale anchetelor făcute de echipele sociologice studențești în 55 de sate: „timp de 19 ani, între 1920 și 1938, din 55 sate cu 105 mii de locuitori, au plecat în școli secundare sau superioare numai 1573 tineri. Și din acești 1573, abia 6 la sută erau copii de oameni săraci sau foarte săraci".

Intr-un discurs din 1938 al unui director din Ministerul burghezo-moșieresc al Instrucțiunii se spunea pe șleau: „Cei mai mulți renunță să urmeze cursurile mai departe. In această categorie intră cei săraci care n-au mijloace materiale de a-și termina studiile".

Selecția „tip Detterding" era deci excluderea organizată a fiilor oamenilor muncii de la știința de carte. Prin întregul sistem odios al școlii burghezo-moșierești, prin articole de lege și prin taxe ridicate, tinerele vlăstare ale muncitorilor și țăranilor săraci erau împiedicați să pătrundă în universități.

Este de prisos să mai semnalăm că această „selecție" era foarte călduros aplaudată de oamenii trusturilor occidentale, interesați să perpetueze întunericul inculturii în țara noastră. Exista chiar o adevărată întrecere în „recomandări" și „sfaturi" privind închiderea cît mai ermetică a porților școlilor superioare. Ziarele din toamna lui 1936 au publicat astfel „recomandările" făcute reprezentanților Romîniei în raportul americanului Ketshering la Conferința organizației ultra reacționare „Ințelegerea universitară internațională". Esența acestor „recomandări" e exprimată în următoarea frază a raportului: „e necesar să se stăvilească afluxul spre facultate al noilor înscriși, limitînd la maximum asistența gratuită pentru studenți și revizuind tarifele școlare". Sfat care era de altfel pus de mult și în practică de autoritățile universitare burghezo-moșierești.

...Cum se preocupa regimul burghezo-moșieresc de „asistența", de ajutorarea studenților, de asigurarea unui minimum necesar de viață și de studiu, putem afla răsfoind de pildă paginile publicației „Viața studențească". Deși fițuica aceasta avea un caracter reacționar și căuta să îndepărteze studențimea de la lupta pentru revendicările ei, totuși, adresîndu-se studenților, ea nu putea închide cu totul ochii în fața realităților crude cunoscute fiecărui tînăr studios. Iată de pildă, în numărul din iunie 1921 al acestei fițuici se poate citi sub titlul „Jalnica tragedie a unei cantine studențești" următoarea relatare: „In urma marii mișcări studențești din Capitală care a revendicat posibilități omenești de hrană pentru studenți, către sfîrșitul anului trecut, un grup de studenți universitari au luat inițiativa creării unei mari cantine studențești. După numeroase alergări, intervenții și insistențe (pe care le cifrăm pe puțin la 200) și după promisiuni pe care renunțăm să le mai socotim, cantina a luat ființă la 1 martie 1921 și a funcționat exact 40 de zile după care s-a închis din cauza lipsei unui local. La 25 aprilie studenții au dobîndit în sfîrșit, datorită bunăvoinței unui cetățean, fostul pavilion Luchianof din Cișmigiu, dar grozav de șubred, părăginit. Iarăși intervenții, insistențe, alergături, promisiuni, totuși n-a ieșit nimic. Anunțăm celor în drept că mulți studenți în mare nevoie așteaptă mai mult decît cu nerăbdare rezolvarea acestei chestiuni vitale pentru ei. Și se mai zice că, pe lîngă datoriile pe care înșine ni le punem [illegible] studențească" Este vorba de o dare de seamă despre întrunirea societății „Căminul studenților". Luînd cuvîntul reprezentantul studenților a prezentat astfel rezultatele anchetei făcute de o comisie studențească în chestiunea căminelor și cantinelor: „La cantine hrana este groaznică, se dau mereu alimente stricate iar carne nu se servește cu lunile. Căminele nu sînt de loc ceea ce titlul le indică să fie: adăposturi omenești. Ele sînt aziluri de ploșnițe pe vreme călduroasă și frigidere în timp de iarnă. In frigul cel mai aprig al iernii studenții au fost lăsați săptămîni de-a rîndul fără foc. Rufăria la paturi se schimbă la trei luni o dată... Chiar la asemenea mizerie locurile sînt limitate la maximum și se fac mereu restrîngeri și expulzări. O studentă expulzată dintr-un cămin bucureștean s-a sinucis de disperare".

Și pe măsura „condițiilor" de viață, erau în vremea orînduirii burghezo-moșierești și „posibilitățile" de învățătură. Iată problema cursurilor, de pildă. Revista „Studențimea Nouă", din 15 martie 1931, arată că studenții de la facultatea de litere trebuiau să cumpere încă în primul an al facultății cursurile pentru anii I-II și III ale profesorului reacționar Mihalache Dragomirescu, care costau suma enormă de 6900 lei (în același an salariul lunar al unui învățător, de pildă, era de numai 2300 lei). Nimeni dintre autoritățile școlare nu se grăbeau să ia vreo măsură ca să stăvi[illegible] s-a format o asociație a studenților tipografi care să lucreze cîteva ore pe zi în ateliere. Numai așa va putea începe ieftenirea cărților. Altfel studenții nu vor avea nici cărți, nici cursuri ieftine".

Asemenea „soluții" cinice se ofereau din belșug studenților lipsiți de sprijin concret din partea statului. Mostre de asemenea „soluții"? Iată: în numărul 3 pe anul 1921 al fițuicii „Viața studențească" se putea citi: „D. prof. Dimitrie Gusti ne-a sugerat ideea înființării unui birou de informații și de plasare atît de necesar pentru tinerii noștri colegi proaspăt debarcați de pe băncile claselor de liceu din provincie în vîltoarea speculațiilor de tot felul care mișună în Capitală. Biroul ar avea nu numai rolul de a da informații doar ci și de a se sili să obțină ocupații pentru studenții săraci și merituoși". In loc de burse, locuri de chelneri sau salahori — iată ce oferea burghezia studenților lipsiți de mijloace materiale! Cît de departe mergea cinismul protipendadei burgheze se poate vedea din „propunerea" publicată în ziarul „Universul" din 26 martie 1935. „Ar fi de dorit înființarea unui oficiu studențesc de desfacere a tutunului, care, pe deoparte, ar scuti pe fumători de specula nerușinată pe care o fac unii distribuitori și, pe de altă, ar aduce sporirea Fondului universitar cu remiza de 5 la sută pe care R.M.S. se oferă s-o acorde". Urmarea unei asemenea „preocupări" pentru nevoile studenților? Citim în săptămînalul „Reporter" din 25 ianuarie 1934: „Studentul de la fizico-chimice anul III, Ion L. Banu s-a sinucis în noaptea de 23 crt, luînd o mare doză de cianură de potasiu. Cauza este mizeria. Studentul nu avea cu ce-și plăti taxele anului școlar în curs".

Zguduitoare rînduri! Ele reflectă viața chinuită, umilințele la care erau supuși studenții lipsiți de mijloace materiale.

...Dar poate că îndurînd lipsuri și greutăți imense mulți dintre acești studenți izbuteau să-și termine studiile. Ce-i aștepta la capătul eforturilor? Șomajul intelectual! Numeroși studenți deveneau șomeri cu diploma. O statistică publicată în ziarele în anul 1933 arăta că numai 5 la sută dintre membrii asociației generale a licențiaților ocupau așa-zise „posturi sigure", 63 la sută aveau „posturi întîmplătoare", adică practicau cu totul alte meserii decît cele pentru care au învățat, iar 32 la sută erau șomeri. Ca o teribilă acuzare a regimului burghezo-moșieresc răsună cuvintele chemării din 1933 pentru Congresul care nu s-a mai ținut al șomerilor intelectuali: „Veniți la Congresul cel mai trist al tinerimii luminate și ofilite de suferințe... veniți cei care mîncați pîine numai din două în două zile, veniți cei ce schimbați din an în an cămașa și o aruncați de ruptă în gunoi, veniți cei ce dormiți prin gări, grădini publice, pivnițe și grajduri".

Și dacă scăpau de spectrul șomajului ce-i aștepta oare pe cei mai mulți dintre licențiați? Să presupunem că vroiau să se dedice carierei universitare și reușeau să ocupe un post în învățămînt. Vom cita aci doar un fragment din studiul prof. dr. Dan Rădulescu, intitulat sugestiv „Degradarea universitarilor" și reprodus parțial în ziarele vremii în anul 1937. „Unui suplinitor de catedră universitară care poate fi titular la altă catedră i se plătește 1480 lei lunar. Iar un servitor ușier la minister primește în mînă 2000—3000 lei lunar.

...Sînt treizeci de trepte de salarizare. Universitarii se găsesc la treapta 18 — cu patru trepte mai jos decît un bibliotecar".

Punem punct aici. Toate aceste însemnări spicuite din presa trecutului nu ne pot oferi decît un tablou palid al nevoilor și lipsurilor în care se zbăteau tinerii dornici să studieze, un tablou palid al piedicilor de tot soiul pe care orînduirea burghezo-moșierească le punea în calea setei de învățătură a fiilor oamenilor muncii.

Toate aceste spicuiri din presa trecutului ne învăță o dată mai mult să prețuim cum se cuvine realizările regimului nostru democrat-popular în domeniul învățămîntului superior.

EM. RUCAR

De peste hotare

MESAJUL DE RĂSPUNS ADRESAT LUI N. A. BULGANIN DE D. EISENHOWER

MOSCOVA 13 (Agerpres). — TASS transmite: La 13 noiembrie, N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., a primit următoarea scrisoare a ambasadorului S.U.A. în U.R.S.S., Charles Bohlen:

13 noiembrie 1956

EXCELENŢEI SALE
N. A. BULGANIN
Preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S.
Moscova

Stimate Domnule Preşedinte,

Din însărcinarea preşedintelui, am onoarea să vă transmit următorul mesaj al său:

„Vă sînt extrem de recunoscător pentru mesajul de felicitare şi urările de bine pe care mi le-aţi adresat cu ocazia realegerii mele.

Vă asigur că voi continua să lucrez pentru binele păcii în lumea întreagă şi pentru o mai bună înţelegere, bazate pe dreptate pentru toţi".

Al dv. sincer
CHARLES E. BOHLEN

Noi membri ai O. N. U.

NEW YORK 13 (Agerpres). — Agenţiile de presă anunţă că Adunarea Generală a Organizaţiei Naţiunilor Unite a ales în mod unanim Sudanul, Marocul şi Tunisia ca membre ale acestei organizaţii.

Reprezentarea Chinei în Organizaţia Naţiunilor Unite

pusă în faţa sesiunii a XI-a a Adunării Generale a O.N.U. de către India

NEW YORK 13 (Agerpres). — TASS transmite: Secretariatul Organizaţiei Naţiunilor Unite a anunţat că India a prezentat în mod oficial propunerea de a se include pe ordinea de zi a celei de a XI-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. problema: „Reprezentarea Chinei în Organizaţia Naţiunilor Unite".

Secretariatul O.N.U. a difuzat o scrisoare a reprezentantului Indiei, Lal, în legătură cu această problemă şi o notă explicativă în care se spune:

Intrucît guvernul central popular este unicul guvern care poate reprezenta China în Organizaţia Naţiunilor Unite, a priva China de dreptul de a fi reprezentată de guvernul său nu numai că contravine Cartei şi practicii Organizaţiei Naţiunilor Unite în atitudinea faţă de statele membre, ci şi intereselor Organizaţiei Naţiunilor Unite, contravine cauzei de sprijinire a păcii în întreaga lume şi colaborării internaţionale. Actuala situaţie în ce priveşte reprezentarea Chinei la O.N.U., nu poate fi în nici un caz considerată ca fiind corespunzătoare cerinţelor Cartei şi împiedică în mod serios organizaţia să îndeplinească sarcinile care îi revin şi să rezolve în mod constructiv problemele care stau în faţa ei. Lipsa reprezentanţilor Chinei în Organizaţia Naţiunilor Unite a lipsit o parte însemnată a Asiei şi aproape un sfert din populaţia lumii de dreptul de a participa la activitatea Adunării şi a Consiliului de Securitate, precum şi a Organelor specializate şi a altor instituţii ale Organizaţiei Naţiunilor Unite. Examinarea problemelor Extremului Orient, a problemelor mondiale în ansamblu şi în special a problemelor dezarmării, a folosirii energiei atomice în scopuri paşnice şi a dezvoltării economice a ţărilor slab dezvoltate nu poate fi eficace fără colaborarea Chinei. Reprezentarea corespunzătoare a guvernului Chinei în Organizaţia Naţiunilor Unite este necesară dacă există dorinţa ca Organizaţia Naţiunilor Unite să se ocupe în mod realist şi eficace de problemele care stau în faţa ei.

Procedura care a fost aplicată în ultimii cîţiva ani — de a proclama un moratoriu în ce priveşte examinarea problemei reprezentării Chinei în O.N.U. a făcut cu neputinţă discutarea aşa cum se cuvine a acestei probleme, care devine tot mai importantă.

Ţinînd seama de necesitatea tot mai urgentă de a se îndrepta situaţia actuală şi luînd în consideraţie prevederile punctului 15 din regulile de procedură ale Adunării Generale a O.N.U., delegaţia Indiei consideră necesar de a pune în faţa sesiunii a XI-a a Adunării Generale problema: „Reprezentarea Chinei în Organizaţia Naţiunilor Unite".

Alegerea preşedinţilor comitetelor O.N.U.

NEW YORK 13 (de la trimisul special al Agerpres): După cum s-a mai anunţat, la 12 noiembrie s-a deschis la New York cea de-a XI-a sesiune ordinară a Adunării Generale a O.N.U. Sesiunea a fost deschisă de Jose Maza (Chile), preşedintele sesiunii a X-a a Adunării. Printre reprezentanţii celor 76 de ţări membre sînt şi membri ai O.N.U. care participă pentru prima oară la o sesiune ordinară a Adunării — delegaţii Romîniei, Bulgariei, Ungariei, Albaniei, Finlandei, Iordaniei, Libiei, Nepalului şi ai altor ţări, admise în O.N.U. la cea de-a X-a sesiune a Adunării Generale.

Prin vot secret Adunarea Generală l-a ales pe Wan Waithayakon, şeful delegaţiei Tailandei, ca preşedinte al Adunării.

Mulţumind delegaţilor pentru că l-au ales în unanimitate preşedinte al Adunării Generale, Wan Waithayakon, a subliniat cîteva din realizările practice obţinute de O.N.U. şi de organismele sale în perioada scursă şi şi-a exprimat convingerea că actuala sesiune a Adunării Generale va contribui la consolidarea păcii şi ridicarea bunăstării popoarelor.

Apoi, la propunerea delegaţiilor din 22 ţări ale Asiei şi Africii, sesiunea a examinat recomandarea Consiliului de Securitate cu privire la admiterea în O.N.U. a Sudanului, Marocului şi Tunisiei.

Adunarea Generală a adoptat hotărîrea de a se crea un Comitet politic special. Apoi, au avut loc şedinţele principalelor comitete ale celei de-a 11-a sesiuni a Adunării Generale pentru alegerea preşedinţilor acestor comitete.

Preşedinte al Comitetului nr. 1 (pentru probleme politice şi problemele securităţii), a fost ales Belaunde (Peru), preşedinte al Comitetului politic special — Sarper (Turcia), preşedinte al Comitetului nr. 2 pentru problemele economice şi financiare — Mohammed Mir — Khan (Pakistan), preşedinte al Comitetului nr. 3 (pentru problemele sociale, umanitare şi culturale) Lannung (Danemarca), preşedinte al Comitetului nr. 4 (pentru problemele de tutelă) — Demarcena (Republica Dominicană), preşedinte al Comitetului nr. 5 (pentru probleme administrative şi bugetare) — Lutfi (Egipt), preşedinte al Comitetului nr. 6 (Juridic) — Petrzelka (Cehoslovacia). Apoi s-a reluat şedinţa Adunării Generale în cadrul căreia au fost aleşi vicepreşedinţii celei de-a 11-a sesiuni a Adunării. Au fost aleşi reprezentanţi ai U.R.S.S., S.U.A., Angliei, Franţei, Indiei, Salvadorului, precum şi ciankaişistul.

Preşedintele şi vicepreşedinţii Adunării Generale, precum şi preşedinţii comitetelor formează Comitetul general al Adunării care discută şi prezintă recomandări Adunării Generale potrivit ordinei sale de zi.

Şedinţa din 13 noiembrie a Comitetului General

NEW YORK 13 (Agerpres). — La 13 noiembrie ora 10,40 (ora New York) s-a deschis şedinţa Comitetului General, convocată pentru a examina problema cu privire la includerea pe ordinea de zi a celei de a 11-a sesiuni a Adunării Generale a două puncte, care au fost examinate anterior în şedinţele sesiunii extraordinare a Adunării Generale a O.N.U.: Agresiunea împotriva Egiptului şi aşa zisa „Situaţie din Ungaria". Comitetul General a hotărît în unanimitate să recomande includerea problemei egiptene pe ordinea de zi a celei de a 11-a sesiuni a Adunării Generale.

După aceea, Comitetul a trecut la aşa zisa „problemă ungară".

Agresorii să părăsească Egiptul!

Cu privire la staţionarea forţelor de poliţie O.N.U.

CAIRO 13 (Agerpres). — După cum anunţă agenţia Men, Abdel Kader Hatem, directorul general al departamentului de informaţii, a declarat că între guvernul egiptean şi secretarul general al O.N.U., Hammarskjoeld, a avut loc un schimb de păreri în legătură cu traducerea în viaţă a rezoluţiei O.N.U. cu privire la retragerea trupelor anglo-franco-israeliene de pe teritoriul egiptean şi la sarcinile forţelor internaţionale de poliţie.

Hatem a arătat că la 12 noiembrie a fost realizat un acord în toate punctele pe care guvernul egiptean a dorit să le precizeze. După cum a aflat agenţia Men, s-a condiţionat că este necesar asentimentul Egiptului pentru participarea unei ţări sau a alteia la forţele internaţionale de poliţie ale Naţiunilor Unite, despre care se vorbeşte în rezoluţia O.N.U. din 7 noiembrie. S-a stabilit de asemenea că este necesar asentimentul Egiptului pentru intrarea forţelor internaţionale de poliţie pe teritoriul egiptean şi pentru dislocarea lor. S-a căzut de acord ca imediat ce Egiptul îşi va retrage asentimentul, forţele internaţionale de poliţie trebuie imediat retrase. S-a căzut de acord ca după evacuarea trupelor anglo-franceze, care, în conformitate cu rezoluţia O.N.U., trebuie imediat înfăptuită, aceste forţe nu vor staţiona la Port Said şi în zona Canalului de Suez. Forţele internaţionale de poliţie au sarcina de a păzi linia de armistiţiu între Egipt şi Israel în decursul unei perioade, pe care Egiptul o va considera necesară.

★

CAIRO 13 (Agerpres). — După cum relatează agenţia Men, la 13 noiembrie, ora 3 dimineaţa, pe aerodromul Abu Suveir, care se află la vest de Ismailia, a sosit primul detaşament al forţelor poliţieneşti internaţionale ale Naţiunilor Unite, compus din 45 de oameni.

★

CAIRO 13 (Agerpres). — După cum relatează ziarele la 12 noiembrie au sosit în Egipt primii cinci observatori ai O.N.U.

Conferinţa şefilor ţărilor arabe

BEIRUT 13 (Agerpres). — La 13 noiembrie s-a deschis în capitala Libanului — Beirut — conferinţa şefilor ţărilor arabe convocată ca urmare a agresiunii anglo-franco-israeliene împotriva Egiptului. Conferinţa a fost convocată din iniţiativa preşedintelui Libanului, Kamil Samun. La Conferinţa participă pe lîngă preşedintele Libanului, Samun, preşedintele Siriei, Kuatly, însoţit de primul ministru sirian, Sabri Asali, regele Feisal al Irakului, regele Husein al Iordaniei, regele Saud al Arabiei Saudite, regele Yemenului, primul ministru al Libiei, Mustafa Ben Halim. De asemenea sînt reprezentate la conferinţă Egiptul şi Sudanul.

Pe ordinea de zi a conferinţei se află situaţiile politice şi diplomatice ale ţărilor arabe pentru sprijinirea Egiptului, precum şi problema Palestinei.

Atrocităţile săvîrşite de agresori

CAIRO 12 (Agerpres). — Departamentul informaţiilor al Egiptului a difuzat declaraţia fotoreporterului suedez Anderson, care a vizitat Port Saidul după ocuparea oraşului de către trupele agresorilor.

„După cîteva ore de la anunţarea încetării focului — scrie Anderson — am pătruns în oraşul Port Said. Oraşul era un infern de flăcări şi fum. Am văzut copii în case distruse de bombe, care îşi căutau părinţii printre ruine. Am văzut părinţi cotrobăind cu mîini însîngerate printre dărîmături în căutarea copiilor lor morţi.

Am văzut mii de cadavre printre ruinele încă fumegînde, aflate în spatele cîtorva spitale care au rămas intacte în urma bombardamentelor. Două spitale au fost distruse complect de bombardamente. Aici şi-au găsit moartea 900 bolnavi care se aflau internaţi. Pot oare fi calificate „acţiuni de ordin poliţienesc" raidurile avioanelor deasupra străzilor şi mitralierea caselor şi străzilor? Calific aceasta drept grozăvie şi crimă".

După ce subliniază că ofiţerii englezi încercau să-l împiedice de a pleca din Port Said Anderson scrie în continuare: „Am fost ajutat să plec pe ascuns din acest infern pentru ca întreaga lume să poată afla de ceea ce s-a întîmplat la Port Said. Aceasta constituie o ruşine pentru Anglia. Aceasta este o pată neagră care nu va putea fi spălată nici odată. Nicăieri n-am văzut o asemenea grozăvie şi teroare dezlănţuite împotriva populaţiei civile ca la Port Said

Am fost printre locuitorii Port-Said-ului şi am cules informaţii de la medici din spitale, de la comandantul brigăzii de pompieri, de la cetăţeni de rînd. Am văzut cadavre de copii şi femei purtînd urme de împuşcături în spate. Ei au fost împuşcaţi în timp ce fugeau spre adăposturi. In regiunea El-Gamalia au fost aruncate bombe incendiare asupra unor cartiere de case din lemn. In cursul celor două ore pe care le-am petrecut la faţa locului din ruinele caselor au fost scoase 270 de cadavre. La aceasta nu se mai poate adăuga nimic. Nu există cuvinte pentru a descrie aceasta".

Declaraţia este însoţită de numeroase fotografii luate de Anderson la Port Said. Clişeele înfăţişează cartiere distruse, precum şi femei şi copii ucişi de agresori.

★ ★

Aviaţia anglo-franceză a bombardat în mod barbar oraşul Port-Said.
In fotografie: **Victimele unui bombardament săvîrşit asupra Port-Said-ului.**

Conducta petroliferă Kirkuk-Haifa aruncată în aer

MAN 13 (Agerpres). — Agenţia France Presse relatează că conducta petroliferă care leagă exploatările petrolifere de la Kirkuk (Irak) cu portul israelian Haifa şi care trece prin teritoriul iordanian a fost aruncată în aer şi incendiată.

Autorităţile iordaniene au deschis o anchetă pentru a descoperi de unde provenea petrolul care curgea prin această conductă. Se ştie că în urma războiului dintre Israel şi ţările arabe din 1948 transportul de petrol către portul israelian Haifa a fost cu desăvîrşire întrerupt prin conducta care trece prin Iordania.

Pineau a pledat din nou pentru „internaţionalizarea" Canalului de Suez

PARIS 13 (Agerpres). — Ministrul Afacerilor Externe, Christian Pineau şi-a luat cuvîntul în şedinţa din 13 noiembrie a Comisiei pentru Afaceri Externe a Consiliului Republicii (a doua cameră a Parlamentului francez) făcînd o comunicare despre situaţia internaţională. După cum rezultă din cele expuse de Pineau, Franţa şi Anglia nu intenţionează să-şi evacueze imediat trupele de pe teritoriul Egiptului şi caută, încălcînd drepturile suverane ale Egiptului, să acapareze din nou Canalul de Suez prin stabilirea aşa-zisei „administraţii internaţionale" a Canalului.

Pineau a confirmat printre altele că trupele engleze şi franceze vor rămîne în Egipt, în zona Canalului de Suez, „pînă cînd forţele internaţionale ale O.N.U. vor fi în stare să se instaleze în el, în mod efectiv". După părerea lui Pineau, forţele O.N.U. trebuie să ocupe întreaga zonă a Canalului de Suez. „În legătură cu aceasta ele trebuie să creeze sistemul de administrare internaţională, — a declarat el, — pe viitor vor trebui confruntate punctele de vedere ale Angliei, Franţei şi Americii în scopul elaborării unei poziţii comune".

In afară de aceasta, Pineau a sprijinit pretenţiile Israelului asupra regiunii egiptene Gaza, ocupată de trupele israeliene. Potrivit afirmaţiilor lui, „americanii declară că Gaza este o parte a Palestinei, şi de aceea nu se prevede evacuarea trupelor israeliene din această regiune".

Delegaţi ai R.P.R. la U.N.E.S.C.O. în vizită la vicepreşedintele Indiei

Conducătorul delegaţiei R.P.R. la Conferinţa U.N.E.S.C.O. de la New Delhi, acad. Mihail Ralea, însoţit de P. Silard, membru al delegaţiei şi de A. Bezerian, însărcinat cu afaceri ad-interim al Legaţiei R.P.R. la New Delhi, a făcut la 10 noiembrie o vizită vicepreşedintelui Indiei, S. Rhadakskrishnan. Cu această ocazie i-au fost predate vicepreşedintelui Indiei cîteva dintre cărţile maestrului Mihail Sadoveanu traduse în limba engleză pe care marele nostru scriitor i le-a trimis cu dedicaţie.

In timpul vizitei care s-a desfăşurat într-o atmosferă prietenească, a avut loc un schimb de păreri asupra unor probleme actuale.

Ajutoare frăţeşti acordate Ungariei

BELGRAD 13 (Agerpres). — După cum anunţă postul de radio Belgrad, guvernul Iugoslaviei a hotărît să acorde Republicii Populare Ungare un ajutor în alimente şi materiale de construcţie în valoare totală de 150 milioane dinari. Ambasadorul Iugoslav la Budapesta l-a vizitat pe Janos Kadar, primul ministru al Ungariei, şi i-a adus la cunoştinţă această hotărîre a guvernului iugoslav.

PHENIAN 13 (Agerpres). — La 12 noiembrie, preşedintele Cabinetului de miniştri al Republicii Populare Democrate Coreene, Kim Ir Sen, a adresat lui Janos Kadar, primul ministru al guvernului revoluţionar muncitoresc-ţărănesc ungar, o telegramă în care se spune între altele:

Guvernul R. P. D. Coreene şi întregul popor corean vă felicită cu prilejul formării guvernului revoluţionar muncitoresc-ţărănesc ungar.

Guvernul R.P.D. Coreene, urînd succese poporului ungar în lupta sa nobilă pentru o cît mai grabnică lichidare a urmărilor nelegiuirilor săvîrşite de forţele contrarevoluţionare, pentru întărirea şi dezvoltarea orînduirii democrat-populare în ţară, a hotărît să trimeată în dar Ungariei următoarele mărfuri: 100.000 m.p., sticlă de geam, 10.000 tone de ciment şi 10 tone de tutun.

Telegrama adresată O. N. U. de către guvernul revoluţionar muncitoresc-ţărănesc ungar

BUDAPESTA 13 (Agerpres). La 12 noiembrie guvernul revoluţionar muncitoresc-ţărănesc ungar a adresat secretariatului general al O.N.U. o telegramă în care declară categoric că „reglementarea situaţiei intervenită în Ungaria" este exclusiv de competenţa juridică internă a statului ungar. De aceea, subliniază telegrama, orice rezoluţie a Adunării Generale a O.N.U. cu privire la situaţia politică internă a Ungariei constituie un amestec în treburile interne ungare şi contravine prevederilor Cartei O.N.U.

In telegramă se subliniază în continuare că „guvernul ungar şi guvernul sovietic sînt în exclusivitate competenţi să se ocupe de negocierile privitoare la retragerea trupelor sovietice din Ungaria — trupe care se găsesc în această ţară pentru a contribui la restabilirea legalităţii şi ordinei şi care nu iau măsuri împotriva populaţiei şi nu contravin dreptului internaţional şi principiilor de umanitate. Ţinînd seama de faptul că trupele sovietice se află în Ungaria la cererea guvernului ungar acesta îşi exprimă părerea fermă că nu este justificată trimiterea în Ungaria a unor reprezentanţi numiţi de secretarul general al O.N.U.

Organizarea de alegeri în Ungaria este exclusiv de competenţa autorităţilor ungare".

In continuare se arată în telegramă că guvernul ungar acceptă cu mulţumiri rezoluţiile umanitare ale Adunării Generale a O.N.U. privind ajutorarea poporului ungar şi declară că va înlesni prin toate mijloacele primirea şi distribuirea alimentelor şi medicamentelor trimise poporului ungar. El colaborează în acest scop cu reprezentanţii Crucii Roşii internaţionale şi este dispus să colaboreze în acest scop cu agenţiile Naţiunilor Unite.

Viaţa în Ungaria continuă să se normalizeze

BUDAPESTA 13 (Agerpres).— Postul de radio Budapesta anunţă că în dimineaţa zilei de 12 noiembrie guvernul ungar revoluţionar muncitoresc-ţărănesc a ţinut o şedinţă la care au fost luate mai multe hotărîri importante. Pe baza raportului comisarului guvernamental pentru aprovizionare guvernul a discutat problema aprovizionării cu alimente a populaţiei şi a constatat că, în urma măsurilor luate în ultimele zile, aprovizionarea populaţiei s-a îmbunătăţit considerabil, deşi ea nu este încă satisfăcătoare. Lipsurile existente încă în aprovizionare se datoresc nu insuficienţei stocurilor de alimente ci, în primul rînd, deficienţelor ce mai dăinuie în domeniul transporturilor feroviare, precum şi greutăţilor în munca întreprinderilor comerciale şi de transport. Intrucît organele care se ocupă de aprovizionare şi-au reluat munca, la Budapesta este de aşteptat o îmbunătăţire treptată a aprovizionării pentru următoarele zile. In momentul de faţă distribuirea alimentelor la magazine este efectuată în mod organizat de 400 de autocamioane. Sînt în drum sau în pregătire transporturi importante de pîine, făină, carne, grăsimi, cartofi, lapte şi zarzavaturi.

Pînă la sfîrşitul săptămînii aprovizionarea se va îmbunătăţi considerabil.

In comunicatul guvernamental se arată că la îmbunătăţirea continuă a aprovizionării contribuie în mare măsură transporturile de alimente şi alte mărfuri oferite poporului ungar de ţările prietene. O parte însemnată dintre acestea sînt deja în drum spre Ungaria.

Guvernul exprimă mulţumiri lucrătorilor din întreprinderile de panificaţie, din industria cărnii şi laptelui, precum şi din întreprinderile de transport din Budapesta pentru munca eroică depusă pînă acum şi îi cheamă călduros să muncească şi mai intens pentru asigurarea aprovizionării populaţiei.

Guvernul a însărcinat pe Kossa Istvan, ministru de stat, să elaboreze propuneri în vederea despăgubirii cetăţenilor pentru pagubele suferite în urma tulburărilor care au avut loc.

Luînd cuvîntul la postul de radio Budapesta pentru a explica măsurile luate de guvern pentru îmbunătăţirea nivelului de trai al oamenilor muncii Kossa Istvan a anunţat, printre altele, că asigurările de stat vor plăti asiguraţilor despăgubiri pentru pagubele suferite în ultimele săptămîni.

★

BUDAPESTA 13 (Agerpres). — La Budapesta şi în întreaga ţară se iau măsuri pentru o cît mai grabnică normalizare a condiţiilor de trai şi aprovizionării populaţiei cu alimente. Marţi s-au deschis la Budapesta 3000 de magazine. S-au pus în vînzare articole de îmbrăcăminte în valoare de 120 milioane forinţi. Aprovizionarea oraşului cu pîine a fost satisfăcătoare. S-a distribuit populaţiei capitalei ungare cantităţi mari de făină, zahăr, carne, cartofi, săpun etc.

Comandamentul general al poliţiei din Budapesta anunţă că restabilirea ordinei este în progres. Gărzi muncitoreşti înarmate organizate în uzine şi cooperative ajută detaşamentele speciale de poliţie pentru asigurarea ordinei publice şi apărarea bunurilor statului şi ale persoanelor particulare împotriva tentativelor de jaf şi devastare.

In legătură cu măsurile de aprovizionare ale Budapestei, postul de radio Budapesta anunţă că la numeroase puncte de frontieră ale Ungariei au sosit însemnate cantităţi de produse necesare trimise din ţările prietene. Astfel, la Debreţin au sosit trasporturi de cărbune, lemn de foc, sare şi geamuri din Republica Populară Romînă. La 12 noiembrie a sosit de asemenea un transport de medicamente şi alimente din R. P. Polonă. La graniţele Ungariei sosesc nenumărate trenuri din U.R.S.S. care aduc alimente, materiale de construcţie şi diferite alte produse. Pînă acum au fost expediate din Uniunea Sovietică 3700 de asemenea vagoane. In staţia de frontieră Tisz au sosit continuu în ultimele zile garnituri sovietice încărcate cu ciment, cereale, unt, conserve etc. Pe vagoane scrie: „De la muncitorii sovietici".

Rapiditatea transportului, subliniază postul de radio Budapesta, este asigurată şi datorită tradiţionalei prietenii frăţeşti dintre muncitorii feroviari sovietici şi unguri din cele două staţii de frontieră.

De altfel, această prietenie tradiţională dintre oamenii muncii sovietici şi cei unguri s-a manifestat acum în Ungaria nu numai prin ajutorul dat de trupele sovietice la zdrobirea complotului contrarevoluţionar care ameninţa însăşi fiinţa regimului de democraţie populară din Ungaria, dar şi acum, în zilele grele care au urmat distrugerilor şi teroarei albe. Corespondenţii de presă au asistat nu odată la scene mişcătoare cînd soldaţi sovietici îşi împărţeau raţia de alimente cu cetăţeni şi copii unguri înfometaţi.

Comportarea umană a trupelor sovietice a fost recunoscută pînă şi de corespondenţi ai agenţiilor de presă occidentale care în general nu şi-au precupeţit eforturile de dezinformare şi calomniile la adresa luptei poporului ungar împotriva bandelor contrarevoluţionare şi a ajutorului sovietic. Astfel, agenţia France Presse transmite din Budapesta: „In general, comportarea trupelor ruseşti de cînd au încetat luptele este corectă".

Potrivit ştirilor primite din Budapesta, populaţia oraşului primeşte din partea trupelor sovietice un ajutor preţios în special la transporturile de alimente, şi la curăţirea străzilor de ruine şi vehicule distruse. Se ştie că comandamentul sovietic a pus la dispoziţie cîteva sute de maşini militare pentru distribuirea alimentelor la punctele de desfacere, deoarece în actualele condiţii, mijloacele guvernului nu sînt încă suficiente.

Cîteva probleme ale şcolii din Italia

Paolo Pescetti
Corespondentul „Scînteii tineretului" la Roma

Cu puţine zile înaintea deschiderii noului an şcolar în Italia, Institutul Central de Statistică a publicat rezultatele ultimului recensămînt asupra analfabetismului. Opinia publică italiană a aflat astfel că 13 la sută din populaţia ţării este analfabetă. Cu alte cuvinte, 5 milioane şi jumătate din totalul de 45 milioane de italieni, nu ştiu nici să citească nici să scrie. Aceasta este o cifră impresionantă. Dar ea devine şi mai impresionantă dacă se examinează situaţia analfabetismului pe diversele regiuni ale Italiei — în nord, în centru şi în sud. Intr-adevăr procentul de analfabeţi care în Italia septentrională este de 4,4, urcă în Italia centrală la 8,1, iar în Italia meridională la 19, pentru a ajunge la 22,6 în insule.

Iată aşadar că, în momentul în care s-au redeschis şcolile elementare, în Italia meridională de exemplu, un copil din patru apucă pe calea analfabetismului. De ce? Cum este posibil aceasta? Recent, într-o conferinţă de presă, Ministerul Instrucţiunii a analizat cauzele care determină aceasta: mizeria, pentru aproape o treime din cazuri, neglijenţa familiilor, pentru 10 cazuri din 100; pentru 15 la sută din cazuri — nevoia de a munci încă de mici; pentru 18,5 la sută — bolile şi insuficienta dezvoltare fizică; pentru 17,6 la sută — lipsa şcolilor sau imposibilitatea utilizării lor. Ministrul a grupat apoi într-o singură categorie pe cei care nu pot merge la şcoală datorită „insuficientei puteri economice a familiei". Aceştia sînt în proporţie de aproape 64 din 100.

Prin urmare mizeria şi lipsa şcolilor fac ca procentul analfabeţilor italieni să fie atît de ridicat. In ceea ce priveşte şcoala elementară, azi lipsesc 63.000 de clase ceea ce face ca învăţămîntul să nu se poată desfăşura în mod normal. In afară de aceasta, dacă s-ar face o anchetă printre învăţătorii şcolilor elementare, s-ar vedea că 32.499 de profesori predau în mansarde, hambare, în foste grajduri, cîrciumi, magazine şi în alte locuri improprii învăţămîntului. Sînt regiuni în care, în timpul iernii copiii sînt obligaţi să parcurgă pe jos kilometri şi kilometri pentru a ajunge la şcoală, purtînd adesea cu ei o bucată de lemn pentru a avea cu ce face focul în clasă, un scăunaş ca să aibă pe ce şedea, o cărămidă pe care să-şi pună caietele pentru a putea scrie. Sînt de asemenea regiuni în care se face în aşa fel ca începerea şcolii să coincidă cu plecarea oilor la munte pentru ca staulele acestora să poată fi întrebuinţate drept clase. Uneori înşişi ţăranii oferă una din camerele lor pentru a se ţine cursuri în ele.

S-ar putea crede că această situaţie există doar în centrele mici, în regiunile îndepărtate; situaţia şcolară este însă gravă şi în marile oraşe. Acum cîtva timp, în ziarul „Popolo" (organul democrat-creştinilor) se putea citi că două şcoli din Roma nu şi-au redeschis clasele printre altele „datorită unui grav inconvenient: inundarea întregului parter al clădirii care durează din luna mai şi care a luat astfel de proporţii încît a făcut să crească iarba şi să mişune tot felul de insecte. Cu toate că prezidiul şcolii şi directorul au anunţat din timp autorităţile competente, cu toate apelurile lor repetate şi cu toată intervenţia pompierilor în timpul ploilor torenţiale de săptămîna trecută, autorităţile continuă să se dezintereseze complect şi nu iau nici o măsură pentru a pune capăt acestei situaţii care împiedică în mod nedrept o masă de elevi să meargă la şcoală".

In 1953 în statisticile UNESCO, în legătură cu cheltuielile publice pentru învăţămînt, ţara noastră urma după Panama, Chile, Islanda şi Argentina cu 8,96 dolari pe cap de locuitor faţă de 16,10 în Germania occidentală, 15,74 în Franţa, 31,70 în Suedia, 56,26 în S.U.A. şi 91,06 în Uniunea Sovietică (care se găseşte în fruntea clasificării mondiale). De atunci situaţia şcolară la noi nu s-a îmbunătăţit prea mult.

Alocaţiile guvernului au fost şi continuă să fie cu totul nesatisfăcătoare faţă de situaţia catastrofală a şcolii noastre. Vorbe se spun multe, iar şcolile pe hîrtie şi proiectele existente în această problemă ar fi suficiente pentru a se face primii paşi pentru îmbunătăţirea situaţiei. Dar pentru guvernul italian, vorbele, proiectele şi faptele sînt în mod vizibil în contrazicere unele cu altele, pentru că nu se reuşeşte a se realiza niciuna din acestea. Iată un exemplu din cele mai frecvente: în 1954 comitetul provincial democrat-creştin din Matera (Basilicata) a difuzat un comunicat de presă în care anunţa că Subsecretariatul Lucrărilor publice din acel timp a alocat 232 milioane pentru construirea de şcoli în şase comune din regiune Beralda, Calciano, Tursi, Aliano, Olineto, Accetura. In jurul acestui comunicat s-a făcut multă zarvă, iar autorităţile guvernamentale i-au făcut o mare publicitate. Este interesant însă de văzut ce anume s-a făcut în aceşti doi ani şi jumătate cu milioanele alocate. Ei bine, situaţia actuală este următoarea: din cele şase comune, patru aşteaptă încă aprobarea proiectului construcţiei şi decretul pentru repartizarea fondurilor. Celelalte două comune au primit, după un an de la prezentare, aprobarea proiectului şi a fondurilor însă n-au reuşit nici pînă azi să intre în posesia banilor necesari construcţiei întrucît nu au primit încă aprobarea Casei de Depuneri şi Imprumuturi pentru ridicarea acestora. Acest exemplu este foarte semnificativ dacă se ţine seama de faptul că Basilicata are 157.023 de analfabeţi ceea ce înseamnă 29,1 la sută din totalul populaţiei acestei regiuni. Iată cum această plagă a analfabetismului continuă să existe arătînd totodată că înapoierea culturală a Sudului ţării noastre este încă departe de a fi rezolvată cu toate promisiunile făcute de guvernele fasciste întîi şi apoi de cele democrat-creştine. Din 100 de locuitori ai Italiei meridionale 20 nu ştiu nici să citească nici să scrie: acesta este bilanţul tragic al politicii şcolare a unei clase dominante.

Aceasta este situaţia şcolii elementare. Cît priveşte şcoala secundară situaţia este mai gravă: un singur tînăr din 8 frecventează o şcoală secundară de grad inferior, un singur tînăr din 16 pune piciorul într-o şcoală medie superioară; în sfîrşit un tînăr din 25 merge la Universitate. Selecţia nu răspunde niciunui criteriu de echitate; ea este fructul unei orînduiri sociale împărţite în clase, a unui sistem şcolar care reflectă diviziunea fundamentală a unei organizaţii şcolare inferioară celor mai elementare cerinţe.

Potrivit Constituţiei italiene învăţămîntul este obligatoriu pînă la 14 ani. Numărul copiilor între 11 şi 14 ani este de 2 milioane şi jumătate. Dar pentru a-i putea încadra în şcoală pe toţi cei care cutreieră străzile sau sînt trimişi de la această vîrstă fragedă să muncească, ar fi necesare între altele încă 66.000 de noi clase.

Este uşor deci să ne imaginăm care este situaţia şi în ceea ce priveşte studiile superioare, inaccesibile celei mai mari părţi a populaţiei. Iată, rezumat în puţine rînduri într-un articol apărut de curînd într-un ziar guvernamental, ce gîndeşte clasa conducătoare despre dreptul tinerilor la învăţămînt superior: „La cursurile universitare merg tinerii dotaţi cu talent, se înţelege, dar mai ales cu o mare voinţă, în afară de o constituţie fizică robustă şi de mijloace financiare adecvate. Pe baza acestor concepţii realiste, părinţii, care trebuie să-şi facă întotdeauna planurile bazîndu-se pe mijloacele de care dispun, nu întîmpină într-adevăr dificultăţi pentru a face o alegere. Această experienţă se verifică în fiecare zi. Părinţii sînt cei care trebuie să-şi spună cuvîntul în ce priveşte orientarea de viitor a copiilor lor. Ei, şi numai ei, pot arunca în balanţă greutatea inimii lor înainte de cea a dorinţei sau pungii lor. Ei trebuie sfătuiţi. Societatea îi poate ajuta, este drept, cu mijloacele de care dispune, dar vai dacă ea ar vrea, chiar şi sub pretextul de a apăra un drept care este exclusiv şi, pînă la proba contrarie inviolabil, să se substituie lor, înlocuindu-i. Nu e aceasta oare una din atributele libertăţii?"

Prin urmare, dacă punga părinţilor nu este plină ci, dimpotrivă, goală, asta înseamnă că fiii lor nu sînt demni de libertate întrucît le lipseşte unul din atributele cerute pentru a putea frecventa Universitatea.

Şi pentru a termina această scurtă relatare asupra situaţiei şcolare din Italia, voi mai adăuga cîteva cuvinte despre reforma programelor şcolare şi a metodelor de învăţămînt. Formulele acestei reforme sînt, la prima vedere atrăgătoare: libertatea didactică, discuţie liberă, cercetări libere. Să nu mai fie lecţii memorizate, în clasă elevul să fie liber, să facă ce vrea, cînd şi cum doreşte el, învăţătorul trebuie să-l ajute lăsîndu-i totodată deplină libertate; la rîndul său învăţătorul va fi şi el liber să-şi aleagă argumentele şi metoda de învăţămînt şi pedagogică. Aşa dar deplină libertate. Totuşi întrebuinţarea cuvîntului libertate nu ne poate împiedica să vedem că acest sistem îl lipseşte pe elev tocmai de partea cea mai importantă a învăţămîntului, peste care nu poate trece: aşezarea în ordine a temelor izolate şi disparate ale activităţii şcolare într-un sistem general şi organic al istoriei literare şi civile a Italiei, crearea unei viziuni de ansamblu asupra patrimoniului cultural elaborat de-a lungul secolelor. „Invăţătorul trebuie să fie liber să întrebuinţeze metodele cele mai bune şi trebuie să i se creeze condiţii pentru a le întrebuinţa — ne-a spus un părinte — însă statul, şi în definitiv noi înşine nu putem renunţa la dreptul de a stabili ce şi cum trebuie studiat". „Şi dacă un profesor fascist — ne-a spus în continuare — ar fi liber să ţină un curs despre Mussolini aşa cum crede el de cuviinţă noi trebuie să-i permitem aceasta? In mod teoretic, copiii sînt liberi să discute ideile profesorului; dar la 15 ani copiii nu au idei asupra lui Mussolini şi oricine-i poate influenţa. De aceea mi se pare logic nu numai că trebuie să existe manuale de istorie ci şi că predarea istoriei trebuie făcută după o anumită concepţie". Ideile reformei conţin sau cel puţin ni se pare că conţin o anumită concepţie negativă asupra democraţiei. Se afirmă astfel că democraţia nu trebuie să dea idei, nu trebuie să fie dogmatică etc. Astăzi a devenit însă o problemă urgentă aceea de a da un conţinut democratic şcolii, educaţiei, programelor. O democraţie goală, formală ar fi primită cu entuziasm numai de către clericali şi fascişti care — după cîte ştim — s-au mai folosit de ea pentru a-şi impune ideile lor.

„Scînteia tineretului"
Pag. 4-a 14 noiembrie 1956

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel 7.60.10. Secţia scrisori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

STAS — 3452 — 52